

له باره ی خوداوه

بۆتان ده دویم

به رگی دووهم

ئاماده کردن و به کوردیکردنی

ئه یاد فه می

پیناسی کتیب

ناوی کتیب: له‌باره‌ی خوداوه بوټان د‌دویم/ به‌رگی دووهم

ئاماده‌کردنی: ئه‌یاد فه‌می

هه‌له‌گر: حه‌یده‌ر ئیبراهیم

بابه‌ت: کورته رامان

چاپخانه: تاران

نوبه‌تی چاپ: چاپی یه‌که‌م/ ۲۰۲۱

تیراژ: ۲۰۰۰

ژماره‌ی لاپه‌ره: ۱۵۲ لاپه‌ره

نرخ: ۳۵۰۰

له به‌ریوه‌به‌رایه‌تی گشتی کتیبخانه گشتیه‌کان
ژماره‌ی سپاردنی (۱۵۴۲) ی سالی ۲۰۲۱ ی پیدراوه

﴿مَا وَدَّعَكَ رَبُّكَ وَمَا قَلَى﴾

په‌روه‌ردگارت

وازی لی نه‌هیناویت و لیت دلگیر نه‌بووه.

پیشه‌کی وەرگیر

پاش ئاماده‌کردن و له‌چاپدانی به‌رگی یه‌که‌می ئەم کتیبه‌ و به‌ هۆی ئەو پیشوازییه‌ گهرمه‌ی له‌لایه‌ن خوینه‌ران و کتیب‌دۆستانه‌وه‌ لێی کرا، بیرم له‌وه‌ کرده‌وه‌ هه‌موو سالیک به‌رگیکی تری لێ بلاویکه‌مه‌وه‌ که‌ هه‌لگری هه‌مان بیروکه‌ و په‌یام بیته‌. به‌ ناوی خودا ده‌ستم کرد به‌ کتیبه‌که‌ و رۆژانه‌ چه‌ند وته‌یه‌کم ئاماده‌ ده‌کرد، جاری وا هه‌بوو له‌دوای خویندنه‌وه‌ی ده‌یان وته‌، وته‌یه‌کم هه‌لده‌بژارد و ده‌مکرده‌ کوردی، بۆ ئەوه‌ی وته‌کان له‌ دل‌وه‌ بن و بگه‌ن به‌ دل‌ و زۆرت‌رین سوودی بۆ دین و ژینی خوینه‌ری کتیبه‌که‌یش هه‌بیته‌. سپاس بۆ خودا، دوای چه‌ند مانگیک ئەم کتیبه‌ی لێ ده‌رچوو. هیوادارم بیته‌ مایه‌ی سوود و ره‌زامه‌ندی خوینه‌ران.

ئەم کتیبه‌ی به‌رده‌ستت بریتیه‌ له‌ کۆمه‌لیک کورته‌پامان، که‌ باسی میهر و لیخۆشبوونی خودای میهره‌بان ده‌کات، هانت ده‌دات نزا بکه‌یت، ئومیدت هه‌بیته‌ به‌ وه‌لامدانه‌وه‌، له‌ ژیان بیئومید نه‌بیته‌ و هه‌میشه‌ و به‌رده‌وام بگه‌ریتته‌وه‌ بۆ لای خودا، سکالای خه‌مه‌کانت لای ئەو زاته‌ بکه‌یت و نه‌ینی و رازه‌کانت ته‌نها لای ئەو بدرکینیت.

له ریی ئەم کورته پامانانوه بۆت دهردهکهوئیت ههتا چ ئەندازهیهک پهروه رینت میهره بانه بهرانبه رت، چاکه دههینیتته پیت و خراپهت لی دوورده خاته وه، له خۆت باشتر کاره کانت بۆ بهرپوه ده بات.

ئهو وتانهی ناوی نووسه ره کهیم زانیوو، نووسیومه، ئهوانه شی بی ناو بوون، وهک خۆی وته کهم داناوه ته وه، واته به ئەنقه ست ناوی هیچ نووسه ریکم لانه داوه.... وهک ئەمانه تیی گواستنه وهش به شیکی وته کانی ئەم کتیبه ئەو کورته وتانه یه که (ئهدهم شه رقاوی) پۆژانه له والی خۆی دایان. واته ئەوهی له م کتیبه دا نووسینی خۆمه تهنه ئەم پیشه کیه یه، ئەوهی تری تهنه وه رگێرانم بۆیان کردوو.

ئهم کتیبه دیارییه کی بچووکه له منه وه بۆ خوینه ره کانم؛ بۆ هه موو ئەو به پیزانه ییش هه موو دم هاوکارمن، جا به ده ستخۆشی بیت یان به نزایهک له په نهانیدا، هانیا ن داوم له وه رگێران به رده وام بم. هیوادارم دیارییه کی به پیز و به چیژ و سوو ده خش بیت بۆ هه موو ئەو کتیبه دۆستانه ی کاتی به به های خۆیا ن بۆ خویندنه وهی ته رخا ن ده که ن و، تهنه له سه ر ره فه ی کتیبه خانه کانیان دایانین بۆ ئەوهی دیمه نیکی جوانی پی ببه خشیته، به لکوو له وته کانی ناوی راده مین و له هه ر سات و جیهه کدا بن چاوه رپی میهر و سوژی پهروه رینیا ن.

- ئە یاد فه می سه نگاوی

(۱)

گەر خودا ئاراستەى کەشتییە کەتى بۆ لای راست گۆرى،
تۆش پیت ناخۆش بوو و خەمبار بووى پىی،
باش بزانه لە لای چەپ تیاچوون و خەسارەتمەندیت دەبوو!

(۲)

شىخ شەعراوى دەیفەرموو:
هەر نارهحە تىبە کەم تووشبووه، ئیلا وتوومه خیرىكى تىدايه.
هەر پۆژىكى ناخۆش هاتوو ته ریم، ئیلا وتوومه سبهى جوانتره.
هەر شتىکم لە دەست داوه، وتوومه خودا قەرەبووم بۆ دەکاته وه.

(۳)

له مه‌ترسییه‌کانی ژیانکردن له نیوان تاوان و گویرایه‌لیدا،
ئه‌وه‌یه که نازانیت عاقیبه‌تت چۆن ده‌بیت!
ئاممان فریشته‌ی روو‌حکیشان نه‌یه‌ت و،
له‌و ده‌مه‌دا له سه‌رپیچی خودادا بیت!

(۴)

هه‌ر که‌سێک خودا پیش‌بخات به‌سه‌ر که‌سانی تردا،
ئه‌وا خوداش پیشی ده‌خات به‌سه‌ریاندا!

(۵)

گەر خودا ویستی لە شتیک هەبوو،
یاساکانی سرووشتی بۆ پەكدهخات.
لەو دەمه‌دا،
ئاو ناخنکینیت،
ئاگر ناسوتینیت،
شاخ ناپاریزیت،
کچۆله به‌بێ می‌رد دووگیان ده‌بیت و،
پیریکیش مندالی ده‌بیت.

که‌وايه به هیچ شتیک مه‌لی مه‌حاله،
بینگومان خودا به‌سه‌ر هه‌موو شتیکدا به‌توانایه!

(٦)

هه‌ر یه‌کیک له ئیمه به شتیک تاقیکراوینه‌ته‌وه،
دونیا به پری و سافی به کهس نه‌به‌خشاوه!
گه‌ر به‌لا و نار‌ه‌حه‌تییه‌کان نه‌بوونایه،
خه‌لکی پروویان ده‌کرده دونیا و، به‌هه‌شتیان له یاد ده‌کرد.

خه‌لکی له کاتی له‌شساغیدا یه‌کسانن،
ئه‌وه به‌لا و نار‌ه‌حه‌تییه‌کانه جیا یان ده‌کاته‌وه!

(٧)

﴿إِنَّ رَبِّي قَرِيبٌ مُّجِيبٌ﴾

به‌راستی په‌روه‌ردگارم زۆر نزیکه و دوعاوه‌رگه.

(۸)

سەختى و نارەحەتییەکان،
فیڤى ئەو ەت دەکەن، تەنھا خودات لەپشتە!

(۹)

- مامۆستا گیان، چۆن بزائم لەو کەسانەم کە خودا خۆشیانی دەوێت؟
- گەر خودا خۆشینەو یستیتایە، خۆشەو یستییە کەى نەدەبوو ە خەمت!

(۱۰)

هه موو ئاواته دووره كان،
به نزاكردن نزيك دهبنه وه!

(۱۱)

بينيم ساپيژ بوون!
وتم: په روهر دگارا دلي منيش.

(۱۲)

- كه ميك دهستت به رهو ئاسمان بهرز كرده وه!
- به لام زور دوام كرد!
- چيت وت؟
- وتم: خودايه تهنه خوت دهيزانيت!

(۱۳)

ياساكان

ئەو كەسەى بەردهوام سوپاس و ستایشى خودا (الحمدلله) بكات،
خیر و چاكه ده‌پژیت به‌سه‌ریدا.
ئەو كەسەى بەردهوام داواى لیخۆشبوون له خودا (أستغفرالله) بكات،
ده‌رگا داخراوه‌كانى بۆ ده‌كریته‌وه!

ئەو كەسەى له كاتى خۆشیدا خودای له یاد بیئت،
خودا له كاتى نارەحه‌تى و سه‌ختیدا فریای ده‌كه‌ویت و له یادی ناكات!

ئەو كەسەى بەردهوام سه‌لاوات لی دهدات،
خودا له تاوانه‌كانى خۆشده‌بیئت و، له خەم به دووری ده‌كات!
ئەو كەسەى پشت به خودا ببه‌ستیت، ئەوا خودا به‌سیه‌تى.
ئەو كەسەى ته‌قواى خودای هه‌بیئت، به‌بێ شوومار پۆزى دهدات.

(۱۴)

﴿إِنَّ رَبِّي لَسَمِيعُ الدُّعَاءِ﴾

به‌راستی په‌روه‌ردگارم بیسه‌ری دوعا و پاران‌ه‌ویه.

(۱۵)

گه‌ر خودا به‌نده‌یه‌کی خوشویست،

دواتر بینی وا دوورده‌که‌وێته‌وه لی،

به‌په‌تی به‌لا و نار‌ه‌حه‌تییه‌کان رایده‌کی‌شیت‌ه‌وه، هه‌تا بگه‌ریت‌ه‌وه بۆ لای!

(۱۶)

ته‌واو باوه‌پرم وایه‌که،
به‌خشینت حیکمه‌ته،
گرتنه‌وه‌ت حیکمه‌ته،
ئه‌و به‌لایانه‌ی دینه‌ی ریمان بۆ حیکمه‌تی‌که.
په‌روه‌رینه،
گه‌ر حیکمه‌ته‌کانتم لئێ شاراوه‌ بوون،
له‌ پازیبوون به‌ بریاره‌کانت بی‌ه‌شم مه‌که!

(۱۷)

کاره‌که له‌لای خوداوه ده‌ست پێ ده‌کات و،
له‌لای ئه‌و زاته‌ش کۆتایی پێ‌دیت،
هه‌ر بۆیه له به‌ر ده‌رگای که‌سدا رامه‌وه‌سته!

(۱۸)

مه‌ی‌مونی کورپی میهران ده‌یفه‌رموو:
سه‌ده‌قه ده‌که‌م و، ده‌بینم سامانه‌که‌م هه‌ر زیاد ده‌کات!
دواتر هاو‌ریکه‌ی خیریکی کرد و پێی وت:
به‌لام من خیرم کرد و سامانه‌که‌م که‌می کرد!
فه‌رمووی: من به‌یه‌قینه‌وه مامه‌له له‌گه‌ل خودادا ده‌که‌م و،
تۆش به‌گومانه‌وه مامه‌له‌ی له‌گه‌ل ده‌که‌یت!

(۱۹)

گەرچی بە ئەندازەى تالە موویەک لە ئاواتەکانت دووربیت،
پێى ناگەیت،
مادەم حیکمەتى خودا لە وهدايه که پێى نهگەیت....

گەرچی نێوان تۆ و ئاواتەکانت،
هیندهى دوورى ئاسمان و ڕێسمانىش بێت،
پێى دەگەیت،
مادەم ویستی خودا لە وهدايه پێى بگەیت،
جا چەندى دوور و مه حالىش بێت!

(۲۰)

﴿عَسَىٰ اللَّهُ أَنْ يَأْتِيَنِي بِهِمْ جَمِيعًا﴾

واته: ئومیدم وایه په‌روه‌ردگار هه‌موویانم بۆ به‌ئینته‌وه و به‌هه‌موویان
شاد بيم!

باوه‌ردار هه‌میشه‌یه‌قینی وایه،
خودا له‌گه‌ڵ خۆشه‌ویست و ئازیزانی جه‌می ده‌کات،
خه‌ونه‌بلاوه‌کانی بۆ به‌دیده‌هینت و،
ئاواته‌دووره‌کانی لێ نزیک ده‌کاته‌وه!

(۲۱)

﴿وَلَمْ أَكُنْ بِدُعَائِكَ رَبِّ شَقِيًّا﴾

په‌روه‌ردگارم،
هه‌رگیز له‌پارانه‌وه‌م لێت بیهیوا نه‌بووم (ده‌ستت نه‌ناوه‌به‌روومدا).

(۲۲)

﴿وَأَلْقَيْتُ عَلَيْكَ مَحَبَّةً مِّنِّي وَلِتُصْنَعَ عَلَى عَيْنِي﴾

واته: خۆشه‌ویستیم پ‌ژاند به‌سه‌رتدا، تا له‌ژیر چاودیری مندا گه‌وره ببیت.

ئو دهمه‌ی که‌سیکت خۆشده‌ویت، گرنگی پی ده‌دهیت، به‌لام که‌خودات خۆشویست، ئو گرنگیت پی ده‌دات.

که‌خودا خۆشویستیت،
هیچ که‌سیک زیاتر له‌و خۆشیناوییت.

که‌خودا پی به‌خشیت،
هیچ که‌سیک زیاتر له‌وت پی نابەخشیت.

گەر لیت توورەبیت، که‌س له‌ده‌ستی دهربازت ناکات!
کیت هه‌یه جگه‌ له‌خودا؟!
له‌گه‌ل خودا به، هه‌موو جیهان له‌گه‌لت ده‌بیت.

(۲۳)

﴿وَأَمَّا الْجِدَارُ فَكَانَ لِغُلَامَيْنِ يَتِيمَيْنِ فِي الْمَدِينَةِ﴾

واته: هۆی چاک‌کردنه‌وه‌ی دیواره‌که‌ش ئه‌وه‌یه، چونکه هه‌ی دوو مندالی هه‌تیو بوو له‌شاره‌که‌دا....

له‌وه‌یه له‌و کاته‌دا منداله‌کان خه‌وتبن،

یان یارییان کردییت،

(خزر) یش له‌و کاته‌دا دیواره‌که‌ی بۆ چاک‌ده‌کردنه‌وه!

پشت به‌په‌روه‌ردگارت به‌سته،

سه‌ربازه‌کانی کاره‌کانت بۆ به‌ری ده‌که‌ن،

به‌بی ئه‌وه‌ی هه‌ستی پی بکه‌یت!

(۲۴)

ئیمەش لاواز دەبین، ئەک لەبەر لاوازی ئیمانمان،
بەلکوو بەهۆی رەقیی و تووندیی دونیاوه.....
لە رۆژی تائیفدا، پیغەمبەری خودا ﷺ ئیمانی لاواز نەبوو،
بەلکوو دونیا بەرانبەری تووند بوو.....

خودا ئەندازەى ئازار و دلشکانەکەى دەزانى،
سەرکۆنەى نەکرد لەبەر ئەوەى خەمبارە!
پێى نەفەرموو: ئەى کوا ئیمانەکەت؟!
بەلکوو فریشتەیهکى بۆ نارد، سەریبخت و دالدهى بدات!

خودا دەیزانى لە کۆتاییدا پیغەمبەرىش ﷺ مرۆڤه،
مرۆڤه کانیى به ساتانىکدا تیندەپەرن،
پێویستیان به دلێکى به سۆز ههیه،
نەک بیریارێک و زمانى وتارییژێک.....!

ئەدەهەم شەرقاوی

(۲۵)

سابت وتی: ئە‌ی ئە‌نه‌س، به‌ ده‌ستی خۆت،
ده‌ستت دا له‌ ده‌ستی پێغه‌مبه‌ری خودا ﷺ!
وتی: به‌لێ!
وتی: ده‌ستت بینه‌ با ماچی بکه‌م!

(۲۶)

﴿مَا وَدَّعَكَ رَبُّكَ وَمَا قَلَى﴾
په‌روه‌ردگارت وازی لێ نه‌هیناویت و لێت دلگیر نه‌بووه.

(۲۷)

یه‌کیک له پیاوچاکان فه‌رمووی:

سالاواتدان له‌سه‌ر پیغه‌مبه‌ری خودا ﷺ

چاکه‌کردنه له‌گه‌ل دایک و باوکتا!

پرسییان: چۆن؟

فه‌رمووی:

چونکه فریشته‌کان سالاوه‌که‌ی ده‌گه‌یه‌نن به پیغه‌مبه‌ری خودا ﷺ،

ده‌لین: فلانی کوری فلان سالاوی لێ کردوویت...

هوکاریک بیت له‌لای ئه‌و باسی باوکت بکریت،

جووریکه له چاکه‌کردن له‌گه‌لیاندا...

(۲۸)

له گه‌وره‌ترین داواکارییه‌کانی دنیا:
"به‌دووربوونه له خه‌م."

له گه‌وره‌ترین داواکارییه‌کانی دواړوژ:
"لیخۆشبوونه له تاوانه‌کان."

سلاواتدان له‌سه‌ر پیغه‌مبه‌ری خدا ﷺ
هه‌ردووکیه‌ پێ ده‌به‌خشیته:

له خه‌م به‌دوورته ده‌کاته و ده‌بیته هۆکاری لیخۆشبوونیه‌شت!

(۲۹)

گه‌رانه‌وه بۆ لای خودا،
له کاتی جه‌نگ و نه‌خۆشی و ترس و به‌لادا،
پیی ناوتریت دوورپوویی،
به‌لکوو ئیمان و گومانی باش بردنه به خودا!

گه‌ر مرۆف له‌م کاتانه‌دا په‌نا بۆ په‌روه‌ردگاری نه‌بات،
ئه‌ی چ کاتیک په‌نای بۆ ده‌بات!

پاک و بیگه‌ردی بۆ ئه‌و زاته‌ی رینوینی کردووین که:
(فَفِرُّوا إِلَى اللَّهِ) به‌په‌له به‌ره‌و لای خوا برۆن!

(۳۰)

﴿ثُمَّ السَّبِيلَ يَسْرُهُ﴾

واته: پاشان رینگای (چاک و خراپی) بۆ ئاسان کردووه!

ئەسل له هه‌موو رینگاکانی ژياندا ئاسانییه،
ناره‌حه‌تی و قورسییه‌کان کاتیین و تیده‌په‌رن.

خودا دلّه شکاوه‌که‌ت ساپ‌پژ ده‌کات،
په‌روه‌ردگاری وازیکاری هه‌موو شتیک،
رینگا داخراوه‌کانت بۆ وازی ده‌کات.

کاره لاره‌کانت ریک ده‌بنه‌وه،
ئازاره‌کانت نامینن و،
دلته‌نگییه‌که‌ت ده‌بیته دلخۆشی.

بزانه خۆت و دلّت مولکی خودان،
با دلّت ئارام بیت!
په‌روه‌ردگارا، ئاسانکاریمان بۆ بکه،
هه‌موو کاریکی گرانمان بۆ ئاسان بکه.

(۳۱)

﴿قَالَتَ يَٰرَبِّلَّتِي ءَأَلِدُ وَأَنَا عَجُوزٌ وَهَذَا بَعْلِي شَيْخًا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ عَجِيبٌ﴾

واته: خیزانی ئیبراهیم وتی: وهی رۆ (شهرمه‌زار خۆم)! چۆن منداالم
ده‌بیته! من پیرم و ئەمه‌ش می‌رده‌که‌مه، پیر و به‌سال‌اچووه، به‌راستی
ئەمه‌ شتیکی سه‌رسوهرینه‌ره!

له‌گه‌ل خودادا،

ئاواته‌کانته‌ به‌ گه‌وره‌ مه‌زانه،

ئه‌و خودای مه‌حاله‌کانه!

(۳۲)

﴿وَأَنَّهُ وَعَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾

بیگومان خودا توانای به‌سه‌ر هه‌موو شتیکی‌دا هه‌یه.

(۳۳)

﴿وَهُوَ الْغَفُورُ الْوَدُودُ﴾

هه‌ر ئه‌ویش زاتیکی زۆر لیخۆشبوو و به‌سۆز و دلۆقان و دلسۆزه!

بروانه ئه‌م ورده‌کارییه جوانه، (الودود)ی به‌سته‌وه به (الغفور)ه‌وه، بۆ ئه‌وه‌ی ده‌لاله‌ت بکات له‌وه‌ی گه‌ر ته‌وبه‌یان کرد و گه‌رانه‌وه بۆ لای خودا، خودا لییان خۆشده‌بیته‌ و خۆشی ده‌وین!

(الودود) واته، به‌ جوړیک خۆشه‌ویستانی خۆی خۆشده‌ویته‌ که له خۆشه‌ویستییه‌ی هه‌یج که‌سیک ناچیت!

(۳۴)

گەر بینیت خه‌لکی پیت سه‌رسام بوون،
باش بزانه به جوانییه‌ک سه‌رسامن که خودا ده‌ریخستووه.
ئه‌و ناشرینییه نازانن که خودا بۆی پۆشیویت،
سوپاسگوزاریی خودا به و مه‌غرور مه‌به!

(۳۵)

﴿لَا يَضِلُّ رَبِّي وَلَا يَنسَى﴾

په‌روه‌ردگارم هیچی لی ون نابیی و، هیچی له‌ بیر ناچی.

(۳۶)

ترۆپکی به‌خششی خودا به‌خته‌وه‌ری نییه،
به‌خته‌وه‌ری هه‌ستیکی کاتییه و ده‌پوات.
ترۆپکی به‌خششی خودا، رازیبونه.
خودا به‌پیغه‌مبه‌ری ﷺ نه‌فه‌رموو:
ولسوف يعطيك ربك فتسعد

به‌لکوو فه‌رموو یه‌تی:

﴿وَلَسَوْفَ يُعْطِيكَ رَبُّكَ فَتَرْضَىٰ﴾

واته: له‌ئاینده‌دا په‌روه‌ر دگارت ئه‌وه‌نده‌ ناز و نیعمه‌تت پێ ده‌به‌خشیت،
که زۆر پێی رازی و خۆشنوود ده‌بیت.

(۳۷)

گەر یەکیک پێی وتی: "دوعام بۆ بکه!"
ئەوا بزانه ژیان دلی نارهحەت کردووه،
بە تەنیا جیی مەهیله!

(۳۸)

شۆکبۆنەکەت لە نوێژی ئیستخارەدا دابنئ،
خولیاکانت لە شەونوێژدا،
تاوانەکانت لە نوێژە فەرزەکاندا و،
کەمتەرخەمییهکانیشت لە نوێژە سوننەتەکاندا!

(۳۹)

﴿وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ
أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ﴾

هه‌رده‌می به‌نده‌کانی من پرسیاریان لی کردیت ده‌ر‌باره‌ی من،
ئه‌وا بیگومان من لی‌ئانه‌وه نزیکم،
گیرا ده‌که‌م نزای نزاکاران، هه‌ر ده‌می‌ک هاوار و نزام لی بکه‌ن!

(٤١)

پینغه‌مبه‌ری خودا ﷻ ئەم ئایه‌ته‌ی خوینده‌وه:

﴿إِنْ تُعَذِّبُهُمْ فَإِنَّهُمْ عِبَادُكَ وَإِنْ تَغْفِرْ لَهُمْ فَإِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ﴾

واته: جا ئە‌گەر ئە‌شکه‌نجه‌یان بده‌یت، ئە‌وه به‌راستی به‌نده‌ی خۆتن و، ئە‌گەر لێشیان خۆش‌بیت، ئە‌وه به‌راستی خواجه‌کی بالاده‌ست و دانایت.

ده‌ستی به‌رز کرده‌وه و فه‌رمووی:

په‌روه‌ردگارا، ئوممه‌ته‌که‌م، ئوممه‌ته‌که‌م! گریا...!

خودا فه‌رمووی: ئە‌ی جبریل، بچۆ بۆ لای موحه‌مه‌د و پێی بلێ:

له ئوممه‌ته‌که‌تدا پازیت ده‌که‌ین و شه‌رمه‌زارت ناکه‌ین!

(٤٢)

به دوودلئیه‌وه مامه‌له له‌گه‌ل خودادا مه‌که،
به یه‌قینه‌وه مامه‌له‌ی له‌گه‌ل بکه،
بۆ ئه‌وه‌ی به موعجیزه مامه‌له‌ت له‌گه‌ل بکات!

- شه‌عروای

(۴۳)

شتیک ئازارت دەدات؟

ھاوار بکه خودا، شیفا تهنه لای خودایه!

شتیک له دەست داوه؟

ھاوار بکه خودا، قەرەبووی جوان تهنه لای خوداوه دیت!

دلّ شکاوه؟ بیتاقه تیت؟

ھاوار بکه خودا، تهنه خودا دلّ شکاوه کهت سارپێژ دهکات!

گەر ھاوار بکه یته خودا،

هه موو تالییه کانی ژیانته بۆ دهگۆریت به خوشی!

(٤٤)

﴿رَبِّ إِنِّي لِمَا أَنْزَلْتَ إِلَيَّ مِنْ خَيْرٍ فَقِيرٌ﴾

واته: په‌روه‌ردگارا، به‌راستی تو خیر و بیری زورت به‌سه‌ردا پ‌ژاندوم، به‌لام هیشتا هه‌ژارم و ئاتاجی به‌خششی زیاترم.

هیچی نه‌بوو!

پیویستی به‌خواردن و خواردنه‌وه و مال و هاوسه‌ر و ئارامی هه‌بوو، ته‌نها یه‌ک دوعا هه‌موو ئه‌وانه‌ی پی به‌خششی!

(٤٥)

﴿فَإِنَّ رَبِّي غَنِيٌّ كَرِيمٌ﴾

بیگومان په‌روه‌ردگارم ده‌وله‌مه‌ند و بینیازه.

(٤٦)

- تاوانم زۆره.
- ئەو لىخۆشبووه.
- ناشرىنم.
- ئەو جوانه.
- دوورم.
- ئەو نزيكه.
- دەمه وئى نزيك بيمه وه.
- نوێژ بکه.
- له سه ر دلم قورسه.
- نوێژ سانای دهکات.
- جهسته م قورسه.
- نيەت سووکی دهکات.
- نيەت به سه.
- ئەو پهروه ر دگاری نيەته کانه.
- من لاوازم.
- ئەو به هيزه.

- دلم شكاوه.
- ساپيژى دهكات.
- گەر تەوبەم شكاند.
- دووبارە تەوبە بكه.
- ئەى گەر ديسان شكاندم؟
- بگهريوه بۆ لای، هەتا ئەو دەمەى رووحت دەگهريتهوه بۆ لای.
- ئەو ميهرهبانە.
- كهواته بيزار مەبه.
- ئەو مەزنە.
- كهواته سهريپچى مەكه.
- لە كوى بۆ خودا بگهرييم؟
- لە دلندا بۆى بگهريئ، دەيدۆزيتەوه.
- مادەم خوداى تىدايه، بۆچى سهريپچى دەكەم؟!
- بۆ ئەوهى تەوبە بكهيت.
- چى لە تەوبەدا هەيه؟
- خودا پيى خۆشه.

- خودا خۆشیدەویم؟
- خۆشیدەوئیت.
- بەلام سەرپیچی دەکەم.
- بەلام تەوبە دەکەیت.
- گەر خۆشینەویستیتایە،
- دلتی بە ئاگا نەدەهیتایەوه بۆ ئەوهی تەوبە بکەیت!

(٤٧)

﴿أَلَيْسَ اللَّهُ بِكَافٍ عَبْدَهُ﴾^ط

ئایە خودا بەس نییە بۆ بەندەکەى؟!

(٤٨)

زۆر لەگەڵ دایکیدانە ژیا،
نەیزانی سۆزی باوک چۆنە،
برایەکی نەبوو پشتیوانی بیّت،
میهرەبانیی خوشکی نەبینی!

لەگەڵ هەموو ئەمانەشدا،
پەحمەت بوو بۆ هەموو جیهانیان:
مرۆف و ئازەل و درەخت.....
جوانترین و گەشتترین رووی هەبوو،
خاوەنی بەرزترین پەوشت بوو.
﴿وَإِنَّكَ لَعَلَىٰ خُلُقٍ عَظِيمٍ﴾

(٤٩)

ئەو دەمە‌ی له به‌پرائی کورپی عازیبیان پرسى:
ئەرى پووی خو‌شه‌ویست ﷺ وه‌ک شمشیر و‌ابوو؟
فه‌رمووی: نه‌خیر....به‌لکوو وه‌ک مانگ و‌ابوو!

(٥٠)

دوعا پشتی مه‌حاله‌کان ده‌شکینیت،
زۆر داوا بکه و بیزار مه‌به!

(٥١)

﴿وَاللَّهُ غَالِبٌ عَلَيَّ أَمْرِهِ﴾
خودا به‌سه‌ر کاری خویدا زاله.

(۵۲)

بەراوردیکی سادە ئەنجام بدە:

بەراوردی نیوان ئەو نیعمەتانه بکە که پیت بەخشاون،

لەگەڵ ئەو نیعمەتانهی پیت نەبەخشاون!

بەراوردی ئەو پوژانە بکە که لەشساغ بوویت،

لەگەڵ ئەو پوژانەى نەخۆش بوویت!

ئینجا بۆت دەردەکهویت تۆ براوهیت!

(۵۳)

گەر خودا ئه‌و شته‌ی له‌ سه‌ندیته‌وه،
که پیشبیینی له‌ده‌ستدانیت نه‌کردبوو،
شتانیکت پێ ده‌به‌خشیت،
که هه‌رگیز به‌ خه‌یالتدا نه‌هاتوو ه‌ پیت به‌به‌خشیت!

(۵۴)

دروسته له‌ نیوان سوچه‌کاندا بلتین:
(اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي وَارْحَمْنِي وَاجْبُرْنِي وَارْزُقْنِي وَارْفَعْنِي)
واته: خدایه، لیم خۆش به‌، ره‌حمم پێ بکه، ساپێژم بکه، پۆزیم بده
و، به‌رزم بکه‌ره‌وه.
(ساپێژم بکه)

وه‌ک ئه‌وه‌ی پۆژانه زۆر ده‌شکین،
پنویستمان به‌وه‌یه خودا ساپێژمان بکات!

(۵۵)

هه‌ندی جار،
گه‌رانه‌وه‌ت بۆ لای خودا،
له‌وه‌وه ده‌ست پێ ده‌کات که که‌سیک دلت ده‌شکینیت،
یان که‌سیکی نزیکت خیانه‌تت لی ده‌کات،
هه‌تا بیئومیڤ ده‌بییت له‌ مرۆقه‌کان و په‌نا ده‌به‌یته‌ به‌ر خودا،
ئەویش بێ پیویستت ده‌کات له‌ هه‌موو جیهان!

(۵۶)

ئەو دەمه‌ی یه‌عقوب فه‌رمووی:

﴿وَأَخَافُ أَنْ يَأْكُلَهُ الذِّئْبُ﴾

واته: ده‌ترسم گورگ بیخوات.

یوسف و بینایی له‌ده‌ست دا!

ئەو دەمه‌ی فه‌رمووی:

﴿أَشْكُوا بَنِي وَحُزْنِي إِلَى اللَّهِ﴾

واته: باسی سکاڵا و غه‌م و په‌ژاره‌م هه‌ر بۆ لای خوا ده‌به‌م.

یوسف و بیناییه‌که‌ی بۆ گه‌پایه‌وه!

(۵۷)

لە کاتى بانگى بەيانیدا دوو بژاردەت ھەيە:
بخەويت بۆ ئەوھى خەوھکەت تەواوبکەيت يان،
ھەستيت بۆ ئەوھى خەونەکانت بێنەدى!

(۵۸)

گەر خودا له شوینیکدا داینایت و،
دهتتوانی ئاسانکاری بۆ خه لکی بکهیت،
ئاسانکارییان بۆ بکه.
وه لّاهى نازانى دوعای یه کیکیان چ کاریکت بۆ دهکات!
کى نالى له نيوان ئه وانه دا، که سیکى تيدا نييه
گەر سویند بخوات له سهر خودا، خودا داواکهی بۆ جیبه جی دهکات!

(۵۹)

﴿فَاتَهُ كَانَ لِلأَوْبَيْنَ غَمُورًا﴾

واتە: خودا بۆ تەوبەکاران و پەشیمانان زۆر لیخۆشبوو و بەخشندهیه.

(الأواب)

ئەو كەسە یە تاوان دەكات، دواتر داواى لیخۆشبوون دەكات.

تاوان دەكات، داواى لیخۆشبوون دەكاتەوه.

تاوان دەكات، داواى لیخۆشبوون دەكاتەوه.

تاوان دەكات، داواى لیخۆشبوون دەكاتەوه.

هەتا خودا دەفەرمویت:

بەندەكەم زانى پەرودگارێكى هەیه،

له تاوان خۆشدهبیت و به هۆی تاوانیشهوه سزا دەدات،

هەر بۆیه منیش لێی خۆشبووم.

(٦٠)

﴿وَلْيَعْفُوا وَلْيَصْفَحُوا﴾

واته: ده‌با لیبوورده بن، ده‌با چاوپۆشی بکه‌ن.

مه‌سعودی کوری موحه‌مه‌دی هه‌مزانی،
که‌سیکی زۆر باش بوو، که‌سیکی زۆر لیبوورده بوو.
خه‌لکی ده‌بووری و ده‌یوت: رابردوو باس ناکریت!
له‌دوای مردنی له‌خه‌وندا بینییان و، لییان پرسی:
خودا چۆن مامه‌له‌ی له‌گه‌لدا کردیت؟
وتی: له‌به‌رده‌میدا وه‌ستام و فه‌رمووی:
ئهی مه‌سعوود، رابردوو باس ناکریت.
بیبه‌ن به‌ره‌و به‌هه‌شت!

(٦١)

﴿فَلَوْلَا أَنَّهُوَ كَانَ مِنَ الْمُسَبِّحِينَ لَلَبِثَ فِي بَطْنِهِ إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ﴾

واته: خو ئه‌گه‌ر له‌و که‌سانه نه‌بوایه که ته‌سییحات و یادی خوا ده‌که‌ن، تا پوژی زیندووکردنه‌وه له‌ ناو سکی نه‌هه‌نگه‌که‌دا ده‌مایه‌وه.

له‌ کاتی ئارامیدا خودای له‌ یادبوو،
خوداش له‌ کاتی نارحه‌تیدا له‌ یادی نه‌کرد،
هیچ که‌سیک هینده‌ی خودا به‌وه‌فا نییه‌.

(٦٢)

ئه‌م پووحه‌ی له‌ نیوان سه‌رپیچی و گویرایه‌لیتدا دیت و ده‌چیت،
پووحیکی نموونه‌یی نییه‌،
به‌لام خو‌شیده‌وئیت خودایه‌!

(٦٣)

له‌وه‌یه ئه‌و ده‌مه‌ی ده‌خه‌ویت له‌ کارێک بیئۆمیڤ بووبیت،
به‌لام که‌ پۆژ ده‌بیته‌وه، ده‌بینیت ده‌رووت لێ کراوه‌ته‌وه!

(٦٤)

خه‌م و ئازاره‌کانت فری بده‌ پشته‌وه و،
لیگه‌ری خودا ساپیژی برینه‌کانت بکات!

بیرت بیټ: ﴿وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ مُّقْتَدِرًا﴾

خودا، توانا و ده‌سه‌لاتی به‌سه‌ر هه‌موو شتی‌کدا هه‌یه!

(٦٥)

دیاریکردنی نه‌خۆشی:

﴿وَلَقَدْ نَعْلَمُ أَنَّكَ يَضِيقُ صَدْرُكَ بِمَا يَقُولُونَ﴾

واته: سویند به خوا ئیمه چاک ده‌زانین که،

به‌راستی دلت ته‌نگ ده‌بیت به‌و گوفتاره ناب‌ه‌جییه‌ی که پیت ده‌لین.

چاره‌سه‌ره‌که‌ی:

﴿فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَكُنْ مِنَ السَّاجِدِينَ﴾

واته: جا ته‌سبیحات و سوپاس و ستایشی په‌روه‌ردگارت بکه و،

له‌ریزی سوژده‌به‌راندابه.

(٦٦)

خه‌لکی ستایشت ده‌که‌ن، چونکه خودا دایپۆشیویت!
فه‌زله‌که هیهی ئه‌و زاته‌یه دایپۆشیویت، نه‌ک ئه‌وه‌ی ستایشی کردوویت!

(٦٧)

متمانه‌ت هه‌بیت،
خودا زۆر به‌سۆزتره له‌وه‌ی دله‌ خه‌مباره‌که‌ت له‌ یاد بکات.
زۆر له‌وه به‌خشنده‌تره خه‌مه‌کانت درێژه بکێشن و،
خۆشی نه‌هینیتته ریت.
خودا زۆر له‌وه مه‌زنتره هیوایه‌کت تیدا بخولقینیت، پاشان بيمرینیت.
خودا له‌ خه‌مه‌کانت گه‌وره‌تره!
پۆژیک دیت ده‌لینیت:
خودا به‌ جۆریک دلی سارپێژ کردم،
هه‌رگیز خه‌ونم پێوه‌ی نه‌ده‌دی!

(٦٨)

مووسا فەرمووی: ئەوه گۆچانەكەمە، خۆمى بەسەردا دەدەم!
خودا فەرمووی: دەى فریى بدە، ئەى مووسا!

(٦٩)

ئاواتەخووزم پیغەمبەرى خودا،
دەست بخاتە سەر سینگم و دوام بۆ بکات و پیم بلایت:
ئەمە دونیاىه، دیدەنیمان بەهەشته، خەمبار مەبه!

(۷۰)

عائیشه ده‌فه‌رمویت:

گەر که‌سیکتان داوای له‌خودا کرد، با داوای زۆر بکات،
چونکه داوا له‌په‌روه‌ردگاری ده‌کات.

(۷۱)

به‌جوانی مافی نویژه‌که‌ت بده،
دواتر داوای هه‌موو مافه‌کانت بکه....

(۷۲)

په‌روه‌ردگارا،
په‌يامه‌کانم زۆره‌ بۆت،
زۆر له‌وه‌ش به‌خشنده‌تریت که به‌تالی بیانگه‌پرنیته‌وه.

(۷۳)

﴿وَلَسَوْفَ يُعْطِيكَ رَبُّكَ فَتَرْضَىٰ﴾

له‌ ئاینده‌دا په‌روه‌ردگارت ئه‌وه‌نده‌ت ناز و نیعمه‌تت پێ ده‌به‌خشییت،
که زۆر پێی رازی ده‌بییت.

(٧٤)

ئاممان نه‌که‌ی له ئارامگرتن بیزار بیت،
گهر خودا ویستی لئ بیت له چاوتر و کانیکدا ئاواته‌کانت ده‌هینیتته دی،
ئه‌سرین و گریانه‌که‌تی لئ شاره‌وه نییه،
ده‌سته‌وسان نییه خۆت و دۆخه‌که‌ت چاک بکات،
لئ ئه‌وانه‌ی خۆشده‌ویت به ئیلحاحه‌وه داوای لئ ده‌که‌ن.
ئهی نه‌یفه‌رمووه: ﴿إِنِّي جَزَيْتُهُمُ الْيَوْمَ بِمَا صَبَرُوا أَنَّهُمْ هُمُ الْفَآئِزُونَ﴾
واته: بیگومان ئه‌م‌پۆ من پادا‌ستم داونه‌ته‌وه، به‌هۆی ئه‌وه‌وه که خۆگر
بوون، به راستی هه‌ر ئه‌وانیش سه‌رکه‌وتوو و سه‌رفرازن!
ئارام به!.....قه‌ره‌بوو‌کردنه‌وه‌که‌ت سه‌رسو‌ر‌ه‌ینه‌ر ده‌بیت!

(٧٥)

خودا هه‌موو رینگاکان داناخات،
دلنیا به هه‌ندی رینگا هه‌یه، هه‌یشتا نه‌تگرتونه‌ته به‌ر!

(٧٦)

﴿رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَا إِصْرًا كَمَا حَمَلْتَهُ عَلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِنَا﴾
﴿رَبَّنَا وَلَا تُحَمِّلْنَا مَا لَا طَاقَةَ لَنَا بِهِ، وَاعْفُ عَنَّا وَارْحَمْنَا﴾
﴿رَبَّنَا أَفْرِغْ عَلَيْنَا صَبْرًا وَتَوَفَّنَا مُسْلِمِينَ﴾
﴿رَبَّنَا لَا تُزِغْ قُلُوبَنَا بَعْدَ إِذْ هَدَيْتَنَا وَهَبْ لَنَا مِن لَّدُنكَ رَحْمَةً﴾
﴿رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَإِسْرَافَنَا فِي أَمْرِنَا﴾

قه‌تاده ده‌فه‌رمویت:

وه‌للاه‌ی به‌رده‌وام ده‌لین، "رَبَّنَا رَبَّنَا" هه‌تا وه‌لامیان ده‌دریتته‌وه.

(۷۷)

ئەى فاتىمە،

ئارام بگرە لەسەر تالى و نارەحەتییەکانى دۇنيا،

بۆ نىعمەتەتەکانى دوارپوژ!

- سەردارمان موحەممەد ﷺ

(۷۸)

- ئەو نىعمەتەت پى بلىم گەر ئەو نەبىتت ھەموو نىعمەتەکان نامىنن؟

- داپۆشىنى خودا!

پەرۋەرىنە، داپۆشىنى خۆتمان لى ھەلنەگرىت!

(٧٩)

ده‌لین:

ته‌نانه‌ت بیرکردنه‌وه له ته‌وبه، به ته‌وبه هه‌ژمار ده‌کریت!
خودایه به ره‌حمه‌ته‌که‌ت شه‌رمه‌زارت کردووین!

(٨٠)

خودا وه‌لامت ده‌داته‌وه و،
چیرۆکی ساپ‌پۆبونه‌که‌ت ده‌بیتته هیوا بۆ که‌سانی ترا!

(٨١)

خودایه، ئه‌مجاره داوای هیچ شتیکت لی ناکه‌م،
به‌لکوو سوپاست ده‌که‌م له‌سه‌ر هه‌موو ئه‌و نیعمه‌تانه‌ی پیت به‌خشیوم!

(٨٢)

ته‌نها به‌هۆی هه‌له‌یه‌که‌وه،
خه‌لکی هه‌موو رابردوو ه‌جوانه‌که‌ت ده‌سپ‌نه‌وه.
خوداش هه‌موو رابردوو ه‌ناشرینه‌که‌ت،
به‌ته‌وبه‌یه‌کی راستگۆیانه ده‌سپ‌یته‌وه،
کامه‌یان شایسته‌ی ئه‌وه‌ن هه‌ولبده‌ی لیت رازی بن!

- موحه‌مه‌د مته‌وه‌لی شه‌عراوی

(٨٣)

شیخ شه‌نقیته‌ی ده‌لیت:
ئو ده‌مه‌ی ئیمانته‌ دابه‌زی و،
ته‌مه‌لیته‌ ده‌کرد له‌ په‌رسته‌شدا، ده‌ست به‌م دوعایه‌وه بگه‌ه:
"خودایه‌ به‌دبه‌خت و بیبه‌شم نه‌که‌یت!"
"اللهم لا تجعلني شقیاً ولا محروماً"

(٨٤)

گەر خودا به‌نده‌یه‌کی خوشویست،
حه‌قیقه‌تی که‌سانی چوارده‌وری بۆ ده‌رده‌خات!

(٨٥)

خه‌لکی له‌ باسکردنی خه‌م و گرفته‌کانی ژیانیان جیاوازن
به‌لام....
ئه‌و که‌سه‌ی له‌ دوعا و سوجدهدا بۆ خودای باس ده‌کات،
باشترین پێگای هه‌لبژاردوو!

(٨٦)

په‌روه‌ردگارا یارمه‌تیم بده،
نه‌دهم له‌ ده‌رگایه‌ک که بۆ من نه‌کراوه!
هه‌ولێ کردنه‌وه‌ی شتی‌ک نه‌دهم که کلێله‌که‌یم له‌ لا نییه!
مه‌هێله‌ پ‌رووحم په‌یوه‌ست بی‌ت به‌ شتی‌که‌وه‌ که هه‌ی من نییه!
پ‌ازیم بکه‌ به‌وه‌ی ویستت لێیه و پیت به‌خشیوم،
وام لێ بکه‌ ته‌نها موحتاجی به‌ر قاپیه‌که‌ی تو بم!

(۸۷)

﴿مَا وَدَّعَكَ رَبُّكَ وَمَا قَلَى﴾

واته: په‌روه‌ردگارت وازی له تو نه‌هیناوه و لیت دلگیر نه‌بووه!

به‌پراستم بزانه،

به‌رده‌وام له ژیر چاودیری خودادایت و ئاگای لیته...

(۸۸)

﴿وَإِنْ يُرِدْكَ بِخَيْرٍ فَلَا رَادَّ لِفَضْلِهِ﴾

واته: ئە‌گەر خودا خیر و خوشییه‌کی بوی بۆت،

ئە‌وه هیچ که‌سیک نییه ببیته ریگری!

له‌گه‌ل ئە‌و به،

له‌به‌ر ده‌رگا‌که‌ی بوه‌سته،

داوای لی بکه،

چونکه ئە‌و زاته ناهیلایت هیچ شتیک ریگری له فه‌زله‌که‌ی بکات!

(۸۹)

وا مه‌زانه تهنه‌ایت،
به‌رده‌وام خودا له‌گه‌لته.
متمانته به‌م سنج شته هه‌بیته:
هیچ که‌سینک له خودا میهره‌بانتر نییه بۆت.
هیچ که‌سینک هینده‌ی خودا گرنگی به خه‌مه‌کانت نادات.
ته‌نها خودا ده‌توانیت زیانت له‌سه‌ر هه‌لبگریته.

بیئومیید مه‌به، خودا له‌گه‌لته!

(٩٠)

لەدواى چەندىن ساڵ بۆت دەردەكەوئیت،
ئەو دەمەى خودا ئەو شتەى لى گرتیتەوه كه زۆر خوشتەدەوئست،
تەنھا بۆ ئەوه بووه بە جوانتر لەوه قەرەبووت بۆ بکاتەوه و،
دلت رازى بکات. متمانەت بە خودا هەبیت.

(۹۱)

گەر هەستت کرد رووحت لە خودا دوورە،
بۆ ساتیک بووہستە و، دەستی راستت بخە سەر دلت و بلی:
ئەى ئەو زاتەى لە دواپۆژدا کۆمان دەکەیتەو،
ئارامى و خوښنودى و دلخۆشیم بۆ کۆیکەیتەو،
پەروەرینە کە دەبینیت لیت دوور دەکەومەو،
بە جوانترین شیوہ بمگەرینەو بۆ لای خۆت!

(۹۲)

هه‌موو شتیک گهر وازی لێ بهینیت ده‌پوکیتته‌وه،
ته‌نها قورئان نه‌بیته‌ گهر وازی لێ بهینیت خۆت ده‌پوکیتته‌وه!

(۹۳)

بنواړه چیرۆکی موسا و خزر، خودا پیغه‌مبهریک و خوشه‌ویستیکی
خۆی ده‌نیریت بۆ ئه‌وه‌ی دیواریک راست بکه‌نه‌وه که هیی دوو مندالی
سیوییه، چونکه باوکیان پیاویکی چاک بووه!

ده‌بین هه‌تا چ ئه‌ندازه‌یه‌ک خودا گرنگیمان پێ ده‌دات،
خودا پیمان ده‌لێت کاری چاکه‌ بکه‌ن و ترستان نه‌بیته،
ته‌نانه‌ت له‌دوای مردنیشان منداڵه‌کانتان ده‌پارێزم،
ئای چه‌نده‌ بیپنویسته‌ لیمان و، ئێمه‌ش چه‌ندئ پنیوستان پنیه‌تی!

(٩٤)

ئەو دەمەى لەگەل خودادا دەدوئیت، پئویستت بەوہ نییہ بلیت:
ببوورہ بہم کاتہ بیزارت دەکہم،
یان خولہکیک کاتی خۆتم پی ببەخشە!
ئەو ھەموو شتیک دەزانیت بەبی ئەوہی یەک وشەش بلیت،
بەلکوو ئەوہی جیی سەرنجە چیرۆکہکەت دەزانیت و،
گوئیشت لی دەگریت،
نالیت ئەمە ھەزار جار ئەمەمان بۆ باس بکہیت،
لەگەل خودا، ھەرچی باس بکہیت ھەست بە شەرمەزاری ناکەیت!

(۹۵)

﴿مَا عِنْدَكُمْ يَنْفَدُ وَمَا عِنْدَ اللَّهِ بَاقٍ﴾

واته: هه‌رچی لای ئیوه‌یه ته‌واو ده‌بیټ و نامینیټ،
به‌لام ئه‌وه‌ی لای خواجه هه‌ر ده‌مینیټ!

(۹۶)

پرسیار: له‌باره‌ی خوداوه بۆم بدوئ؟!
وه‌لام: ده‌بینیټ سه‌رپیچی ده‌که‌یت، وا له دلت ده‌کات هه‌ست به
په‌شیمانی بکه‌یت. دواتر داوای لیخۆشبوونی لی ده‌که‌یت، ئه‌ویش لیټ
خۆشده‌بیټ، دواتر لیشت رازی ده‌بیټ و، خراپه‌کانیشت بۆ ده‌گۆریټ
به‌چاکه!

(۹۷)

ئەو کەسەى شە‌ونویژ ده‌کات،
خودا نووری‌ک ده‌خاته ده‌موچاویه‌وه،
هه‌موو موسلمانیک خوشیده‌وئیت.
ئەو کەسەى یه‌که‌مجاریه‌تى ده‌ییینیت، ده‌لئیت:
ئەو کەسه‌م خۆشده‌وئیت!

(٩٨)

مانگ دەگیریت نوێژ دەکهین،
خۆر دەگیریت نوێژ دەکهین و،
وشکه سالیس دەبیت نوێژ دەکهین!

نوێژ گرفته کانی گەردوون چارهسەر دهکات،
چۆن چارهسەری گرفته کانی تو ناکات!

(۹۹)

﴿رَبَّنَا إِنَّكَ تَعْلَمُ مَا نُخْفِي وَمَا نُعَلِنُ ۗ

وَمَا يَخْفَىٰ عَلَى اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ﴾

واته: په‌روه‌ردگارمان، به‌راستی تو ده‌زانی به‌هه‌رچی ده‌یشارینه‌وه و
هه‌رچی ده‌ری ده‌برین، هه‌یچ شتی لای خوا شاراوه نییه نه له‌زه‌وی و
نه له‌ئاسماندا.

گومان‌ت وایه، شتی‌ک هه‌یه له‌خودا شاره‌وه بیت!
ته‌نانه‌ت ئه‌و شته‌ی نه‌تدرکاندوووه خودا ده‌یزانیت.
هه‌موو ئاوات و خه‌مه‌کان‌ت، شتی‌که له‌زانسته فراوانه‌که‌ی.
ئارام به!

(۱۰۰)

به‌دوعا ده‌جه‌نگیم و،
به‌ئیزی خودا سه‌رده‌که‌وم.

(۱۰۱)

هه‌ر ده‌رگایه‌ک سێ جار لیت دا و بۆت نه‌کرایه‌وه، بگه‌رێوه!
ئیللا ده‌رگای دوعا نه‌بیت،
ئالوده‌ی لیدان له‌و ده‌رگایه‌ بیه!

(۱۰۲)

ئەو دەمەى خودا سەرەتایەكى نویت پى دەبەخشیت،
هەلە كۆنەكانت دووبارە مەكەرەوه!

(۱۰۳)

ئەو نارەحەتى و گرفتەى كە پووى كەسانى چواردەورتى دەرخت،
تەنھا رېكەوتىك نەبوو،
بەلكوو دیارییهك بوو لەلایەن خوداوه بۆ تۆ!

(١٠٤)

پیاویک ها‌ته خزمه‌تی پینغه‌مبه‌ری خودا ﷺ و وتی:

گه‌ر تاوانیک بکه‌م خودا له‌سه‌رمی ده‌نووسیت؟

فه‌رمووی: ده‌ینووسیت.

وتی: گه‌ر ته‌وبه‌م کرد؟

فه‌رمووی: ده‌یسپریتته‌وه.

وتی: گه‌ر گه‌رامه‌وه سه‌ری؟

فه‌رمووی: ده‌ینووسیت.

وتی: گه‌ر ته‌وبه‌م کرد؟

فه‌رمووی: ده‌یسپریتته‌وه.

وتی: گه‌ر گه‌رامه‌وه سه‌ری؟

فه‌رمووی: ده‌ینووسیت.

وتی: گه‌ر ته‌وبه‌م کرد؟

فه‌رمووی: ده‌یسپریتته‌وه.

وتی: هه‌تا چ کاتیك ده‌یسپریتته‌وه؟

فه‌رمووی: هه‌تا ئیوه له‌ داوای لیخۆشبوون بیزار نه‌بن،

خودا له‌ لیخۆشبوون بیزار ناییت!

(۱۰۵)

په‌روه‌ردگارا،

یه‌عقوب هانای بۆ بردیت،

له خه‌م رزگارت کرد و، بینایی و کورپه‌که‌یت بۆ گه‌راندوه.

نوح داوای لێ کردیت و، له نارپه‌حه‌تی رزگارت کرد.

ئیه‌یوب داوای لێ کردیت و، له نه‌خۆشییه‌که‌ی رزگارت کرد.

یونس داوای لێ کردیت و، له تاریکی رزگارت کرد.

زه‌که‌ریا داوای لێ کردیت و، له‌داوای بیئومیدبوون یه‌حیات پێ به‌خشی.

ئیه‌براهیمت له ئاگر رزگار کرد.

په‌روه‌ردگارا،

گه‌ر سزام بده‌یت، شایه‌نی سزام.

گه‌ر وه‌ک ئه‌وانیش په‌حمم پێ بکه‌یت،

ئه‌وه هه‌ر له به‌خشنده‌یی و په‌حمه‌تی تۆ ده‌وه‌شیتته‌وه!

خودایه له نارپه‌حه‌تییه‌کانم رزگارم بکه‌.

(۱۰۶)

﴿وَإِنْ تَعُدُّوا نِعْمَتَ اللَّهِ لَا تَحْصُوهَا إِنَّ الْإِنْسَانَ لَظَلُومٌ كَفَّارٌ﴾

واته: گهر نیعمه‌ته‌کانی خوا بژمیرن، بۆتان ناژمی‌درین،
به‌راستی ئاده‌می زۆر سته‌مکار و سپله‌یه.

﴿وَإِنْ تَعُدُّوا نِعْمَةَ اللَّهِ لَا تَحْصُوهَا إِنَّ اللَّهَ لَغَفُورٌ رَحِيمٌ﴾

واته: ئە‌گهر نیعمه‌تی خوا بژمیرن، ناتوانن بیانژمیرن،
به‌راستی خوا لی‌بورده‌ی میهره‌بانه.

ئایه‌تی یه‌که‌م: به‌مامه‌له‌ی مروّڤ له‌گه‌ل خودادا کۆتایی هات!
ئایه‌تی دووهم: به‌مامه‌له‌ی خودا له‌گه‌ل مروّڤدا!

خودا چه‌ندی مه‌زن و میهره‌بانه و، مروّڤیش چه‌ندی سپله!
پاک و بی‌گه‌ردی بۆ تو خودایه.

(١٠٧)

په‌روه‌رینه، تو به‌و شیوه‌یه‌ی که ده‌مه‌ویت،
رینوینیم بکه،
بۆ ئه‌وه‌ی به‌و شیوه‌یه‌ی بم که ده‌ته‌ویت.

(١٠٨)

سووره‌تی عه‌له‌ق به‌ (بخوینه) ده‌ست پی ده‌کات و،
به‌ (سوجه‌ ببه و نزیک به‌ره‌وه) کو‌تایی دیت.

که‌وايه پيوسته خویندن و خویندنه‌وه‌ت، بۆ ئه‌وه بیت که له‌ خودا
نزیك ببیته‌وه، باشتر و گویراله‌تر بیت و، په‌یوه‌ندیت له‌گه‌ل خودایا
باشتر بیت....

(۱۰۹)

خودایه بمبووره،

ئەو دەمە‌ی سوجدەت بۆ دەبەم و له ناخدا هەزارەها قسە هەیه.

ئەو دەمە‌ی بە گومانەوه پرووت تێدەکه‌م.

ئەو دەمە‌ی نوێژ دەکه‌م و نوێژەکه‌م وەک پێویست نییه.

ئەو دەمە‌ی بەهۆی بریارەکانته‌وه دەگریم.

خودایه، بمبووره گەر ئارامیم لی برا،

دەستم بگره و به جوانترین شیوه بمگه‌رینه‌وه!

(۱۱۰)

خاترجه‌م به،

سارپژکردنی خودا، زال ده‌بیت به‌سه‌ر برینه‌کانتدا!

(۱۱۱)

به‌خششی خودا دوا ده‌که‌ویت، بۆ ئه‌وه‌ی زیاتر دوعا بکه‌یت.

گه‌ر راسته‌وخۆ دوعای دوعا‌کانمان وه‌لامان بدرانایه‌ته‌وه،

که‌سمان هه‌ستمان به‌چیژی دوعا نه‌ده‌کرد،

هه‌ستمان به‌چیژی مونا‌جات‌کردن له‌گه‌ل خودادا نه‌ده‌کرد و،

هه‌ستمان به‌گومانی باش بردن به‌خودایش نه‌ده‌کرد.

(۱۱۲)

﴿مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ عَشْرُ أَمْثَالِهَا^ط

وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزَىٰ إِلَّا مِثْلَهَا وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ﴾

هەر که سێک چاکه بکات ئەوه (له پۆژی دوااییدا) ده ئەوه‌ندهی چاکه‌که‌ی پاداشتی بۆ هه‌یه، هەر که سێکیش خراپه بکات ئەوه تۆ‌له‌ی لی ناسینریت، ته‌نها به‌ وینه‌ی خۆی نه‌بی و ئەوانه‌ سته‌میان لی نا‌کری.

(۱۱۳)

ئازاریک بوو بهرگه نهدهگیرا،
ئهوه دهزانم،
بهلام خودایه خۆت ئاگات لئی بوو،
ئهوهش بهسه!

(۱۱۴)

﴿قُلْ يٰعِبَادِيَ الَّذِينَ اَسْرَفُوا عَلٰٓى اَنْفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوْا مِنْ رَّحْمَةِ اللّٰهِ
اِنَّ اللّٰهَ يَغْفِرُ الذُّنُوْبَ جَمِيْعًا اِنَّهٗ هُوَ الْغَفُوْرُ الرَّحِيْمُ﴾
ئهى موحه ممه د بلی: ئهى بهنده کانم ئهى ئهوانه ی که خۆتان زور
گوناھبار کردوو، نائومید مهن له میهره بانى و بهزهییى خوا،
چونکه بیگومان خوا له هه موو گوناھه کانتان خۆش ده بییت، بهراستی
هه ر ئهوه لیبورده ی به بهزهیییه.

(۱۱۵)

دوور لەوہى ئاواتەخووزم بچمە بەهەشت و دەترسم بچمە دۆزەخەوہ.
بەراستی حەز دەکەم خودا ببینم...
دەمەوێت ئەو زاتە ببینم کە ھۆکاری شادوومانیمە.
دەمەوێت ئەو زاتە ببینم کە لە نارەحەتیەکان پزگارم دەکات.
ئەو زاتەى دال دەى دام و پشتیوانم بوو،
لەو دەمەى ھەمووان پشتیان تى کردم.
ئەو زاتەى.....

خودایە ببێه شمان نەکەیت لە تەماشاکردنى رووی پیرۆزت.

(۱۱۶)

خودایه لای خۆت مائیکم بۆ بونیاد بنی،
سیبەرەکهی عەرشه کهت بیّت و،
پووناکییه کهی پرووی خۆت.
له گه‌ل خۆشه ویستاندا کۆمبکه‌یته وه.

خودایه خۆشه ویستی خۆت بخه‌یته دلمه وه،
له خۆتم نزیک بکه ره وه و،
به خۆته وه قالم بکه.
خودایه یارمه تیم بده و لیم رازی به!

(۱۱۷)

گەر زۆر حەزت دەکرد شتیک بە دەست بهینیت،

سوجده ببە و بلی:

پەروەردگارا، من ئەو شتەم خۆش دەویت،

توانای خۆتم نیشان بدە لەو شتەدا.

(۱۱۸)

ئەری لاواز و بیئومید دەبیت،

لە دەمیکدا خودا هاوکار و پشتیوانتە؟!

(۱۱۹)

خودا به جوړیک دەمانپاریزیت،
که ئیمه لیبی تیناگهین.

(۱۲۰)

"تالی ئارامگرتن ئازارت دەدات،
لی ئه و دەمه ی قه ره بووی خودا دیت،
ئه وه ت له یاد ده چیت که ئازاری داویت."

(۱۲۱)

- له دو‌عا‌کانتدا بینبه‌شم مه‌که!
- که‌ست دیوه دلی خوی له یاد بکات!؟

(۱۲۲)

﴿فَفِرُّوا إِلَى اللَّهِ﴾

ئینجا به‌په‌له به‌ره‌و لای خوا برۆن!

(۱۲۳)

مه‌لی مه‌حاله ئه‌وه به‌ده‌ست به‌یتم که ده‌مه‌ویت!

زه‌که‌ریا ئیسکه‌کانی پووکا بوونه‌وه،

سه‌ری سپی بووبوو،

خیزانی پیره‌کیک بوو که له منداڵبون چووبوه‌وه.

له‌گه‌ل هه‌موو ئه‌مانه‌دا،

زه‌که‌ریا به‌ته‌واوی متمانه‌وه،

داوای له‌خودا کرد که منداڵی پی به‌خشیت.

خودا پیی به‌خشی!

بیرت بیت، هیچ شتیک لای خودا مه‌حال نییه!

(۱۲۴)

زۆر له ده‌رگای خه‌لکیم دا، ته‌نها هه‌ژاری و زه‌للیم زیادی کرد.
به زه‌للییه‌وه له ده‌رگاکه‌ی تۆم دا و، عیززه‌تم زیادی کرد!

(۱۲۵)

ئو دهمه‌ی له دله‌وه سامان ده‌به‌خشیت،
گیرفانتی پی پر ده‌که‌یت.

(۱۲۶)

گه‌وره‌ترین نیشانه‌ی گومانی باش بردن به خودا،
به‌رده‌وامبوونته له دوعاکردن،
گه‌رچی وه‌لامدانه‌وه‌ت دواکه‌وتوه!

(۱۲۷)

په ناگه‌ی مروّف.....په‌روه‌ردگاریه‌تی.

(۱۲۸)

خودایه، زۆر گریام و چه‌ندین ورده‌کاریم وت که هه‌موویت ده‌زانی،
کۆمه‌لی ئازارم باس کرد که ئاگات لییانه، دلم هه‌لدایه‌وه و زمانم هاته
گو بۆت، هیمام بو شانم کرد و پیم راگه‌یاندیت باری سه‌رشانم
قوورسه، داوام لی کردیت خه‌ونه‌کانی ناخم به‌دی بهینیت، په‌نام بو
هینای به ناوه مه‌زنه‌کانت، خودایه به زوویی وه‌لامم بده‌ره‌وه.

(۱۲۹)

ئەو برینەى قورئان ساپۆژى دەکات،
ساپۆژبوونەکەى زۆرتەرىن ماوه دەخایەنیت.

(۱۳۰)

دەترسم خودا بەهۆى تاوانیکمەوه سزام بدات و،
لە شەونویژ ببەشم بکات.
هەر بۆیه وا مەزانه بە ویستی خۆت هەستاویت بۆ شەونویژ،
بەلکوو خودا هەلبیژاردوویت و خۆشیدەوئیت.

(۱۳۱)

﴿إِذْ نَادَى رَبَّهُ وَنِدَاءً خَفِيًّا﴾

واته: هانا و هاواری برد بۆ په‌روه‌ردگاری به په‌نهانی.

ئینبو ته‌یمییه ده‌فه‌رمویت:

دوعاکردن به په‌نهانی به‌ئه‌ده‌بتره،

چونکه لای پادشاکان ده‌نگ به‌رز ناکریتته‌وه.

(۱۳۲)

﴿وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ﴾

بیراکانی یوسف وتیان: بیگومان پاریزگاری لی ده‌که‌ین و ئاگامان لی ده‌بیت.

﴿فَاللَّهُ خَيْرٌ حَافِظًا﴾

که‌واته خوا چاکترین پاریزه‌ره!

ئه‌وان یوسفیان ون کرد و خودا پاراستی،

متمانته به خودا هه‌بیت و، ئاسووده به.

(۱۳۳)

قه‌ره‌بووی خودا،
ئەو تالییه‌ت بیر ده‌باته‌وه که چه‌شتووته...

(۱۳۴)

- ئەو دەمە‌ی هیچ په‌نایه‌ک شک نابەم، به‌ره‌و کوی بچم؟
- به‌ره‌و لای خودا!

(۱۳۵)

﴿وَأَبْيَضَّتْ عَيْنَاهُ مِنَ الْحُزْنِ فَهُوَ كَظِيمٌ﴾

واته: چاوه‌کانی سپی هه‌لگه‌را و ئاوی سپی تیزا و بینینی نه‌ما له ئاخ و داخ و خه‌فته و ئێشدا، هه‌ر خه‌م و په‌ژاره‌ی خۆی ده‌خواردوه.

هه‌تا باسی ئازاره‌کانمان نه‌که‌ین،

که‌س پێی نازانیت،

لی خودا ئاگای له ئازاره‌کانت،

که‌رچی بیده‌نگیش بیت!

(۱۳۶)

بۆ به‌ختی ده‌گریا،

میهری خودا رژا به‌سه‌ریدا،

ده‌ستی کرده‌وه گریان،

به‌هۆی ئه‌وه‌ی گومانی خرابی به‌خودا بردووه!

(۱۳۷)

نه‌خۆش ده‌که‌وێت، چونکه ده‌یه‌وێت لێت خۆش‌بێت.
تووشی به‌لا ده‌بیت، چونکه ده‌یه‌وێت ره‌حمت پێ بکات.
تووشی خه‌فه‌ت ده‌بیت،
چونکه ده‌یه‌وێت هه‌ست به‌ چێژی ده‌روولیکردنه‌وه بکه‌یت.
هه‌رگیز میه‌ری خودات لێ ناپرێت!

(۱۳۸)

گه‌ر بینیت خه‌لکی له‌ کاتی ناره‌حه‌تیدا لێت دوورده‌که‌ونه‌وه،
بزانه‌ خودا ده‌یه‌وێت خۆی کاره‌که‌ت به‌رپوه‌بیات!

- شه‌عراوی

(۱۳۹)

که له قورئان دابراوایت،
له نوێژدا ته مبه‌لی ده‌که‌یت،
بیپۆیستیت له شه‌ونوێژ،
به‌خشینت به‌لاوه سه‌خته،
زمانت گیره بۆ یادی خودا،

ئه‌ی له چ ده‌رگایه‌که‌وه چاوه‌رێی ده‌روولیکردنه‌وه‌یت!

(۱۴۰)

بۆچی ده‌بیت چاوه‌رێی گرفتیک بین هه‌تا بمانگه‌رینیته‌وه بۆ لای؟
یان به‌لایه‌ک ناوی ئه‌ومان بیربخاته‌وه؟
یان به‌ رووداوێک بگه‌ریننه‌وه بۆ مزگه‌وت؟
ئه‌رئ خودا شایسته‌ی ئه‌وه نییه،
به‌بێ به‌لا و نا‌ره‌حه‌تییه‌کان، ملکه‌چی بین و په‌نای بۆ ببه‌ین!

(١٤١)

دوودل مەبە،
خودا قەرەبووی هەموویت بۆ دەکاتەوه،
چونکه له دەمیکدا رازی بوویت که رازیبون تێیدا ئاسان نەبوو.

(١٤٢)

خودایه،
کۆشش دەکەم بۆ ئەوهی پیس و خراپ نەبم،
هەول دەدم بچمه ریزی که سه چاکه کانه وه،
یارمه تیم بده!

(۱۴۳)

بەشەرمەوه نەپتییەکانمان لە خەلکی سەر زەوی دەشارینەوه،
دواتر بە یەقینەوه بۆ ئاسمانی باس دەکەین!

(۱۴۴)

کە خودا ویستی لیبوو خراپەیهکت لى دووربخاتەوه،
وات لى دەکات خراپەکه نەبینیت،
یان وا لە خراپەکه دەکات پى تۆ نەزانیت،
یان واتان لى دەکات بە یەک بگەن و لە یەکتەری جیاپبنەوه،
بەبى ئەوهى خراپەکه زیانت پى بگەیهنیت!

(١٤٥)

خه‌یالی ئه‌وه بکه،
خودا ته‌ماشات بکات و ببینیت،
قالی به سارپژکردنی برینی که‌سه‌کانه‌وه،
له‌ ده‌میکدا له‌ هه‌مووان زیاتر بریندارتریت!
وه‌للاهی، خودا سارپژی هه‌موو برینه‌کانت ده‌کات و پازیت ده‌کات.

(۱۴۶)

نە کەس حەسوودی پێ بردووم،
نە چاویان لێ داوم،
هەموو شتە کە ئەو هێه،
کە مته‌رخەمم لە یادی خودا و،
پۆچوومه لە تاواندا.

(۱۴۷)

خودا،
هەموو گەرفته‌کانت دەگۆریت بۆ چارەسەر،
هەموو ئاواته‌کانت دەگۆریت بۆ حەقیقەت،
هەموو خەونە‌کانت دەکاتە راستی،
هەموو ئەسرىنه‌کانت دەگۆریت بۆ زەر دەخەنه....

(۱۴۸)

ئەو دەمەى زانیم خودا بیسهرى پازەکانمە،
گریام!

(۱۴۹)

لە سکی نەهەنگدا هیوایەک هەبوو،
ئەى تو بۆ بیھیوایت!؟

(۱۵۰)

به سه‌رسوڤمانه‌وه ته‌ماشای ئه‌و دیمه‌نهم ده‌کرد،
که تییدا هه‌ولی تیرۆکردنی عائیژ قه‌ره‌نی ده‌دریّت له‌ فلیپین.

چۆن که‌سه‌که‌ له‌ دووریی یه‌ک مه‌تره‌وه،

شه‌ش فیشه‌ک ده‌نیت به‌ شیخه‌وه، به‌بێ ئه‌وه‌ی هیچ به‌ربه‌ستیک له‌
نیوانیاندا هه‌بیّت، ته‌قه‌که‌ره‌که‌ش که‌سیکی لیها‌توو دیاره، به‌لام دواتر
شیخ به‌ ساغ و سه‌لامه‌تی، له‌و ڤووداوه، ڤزگاری ده‌بیّت!

له‌ یادمه‌ چۆن یه‌ک فیشه‌ک، له‌ دووره‌وه،

ژیانی جۆن که‌نه‌دی به‌ کۆتا هیئا،

له‌ ده‌می‌کدا ترۆمیبله‌که‌ی ده‌جولا و پاسه‌وانه‌کانیشی له‌ ده‌ووری بوون!

ئهم ڤووداوه وانه‌یه‌کی ته‌واوه، به‌لکوو کتیبیکه‌ و له‌ چه‌ندین به‌ش
پیکهاتوو له‌ واتای ناوی خودا (الحفیظ)(پاریزه‌ر)!

- عه‌لی جابر فه‌یفی

(۱۵۱)

به گریانه‌وه ده‌چیته خزمه‌تی و،
به ئارامی و رازیبونه‌وه ده‌گه‌ریتته‌وه،
چونکه ئه‌و خودایه.

(۱۵۲)

به پیشنوویژی مزگه‌وته‌کان بلین،
زۆر له سوژده‌دا بمیننه‌وه،
دلّه‌کانمان ماندوون و قسه‌مان زۆره له‌گه‌ل خودادا!

(۱۵۳)

گەر له دلتدا چلێک پوو‌کایه‌وه،
سبه‌ینی خودا له جیگه‌یدا دارستانیک ده‌رویتیت،
ئارام به!

(۱۵۴)

گەر له هه‌موو لایه‌که‌وه چاودێری خودا ده‌ورت نه‌دا،
له‌ناو ده‌چیت،
ژیان کیلگه‌یه‌که‌ پره‌ له نه‌خۆشی و پلانگێری و ماندوویی،
به‌بی چاودێری خوداش، ئه‌و درپدانه قوتت ده‌ده‌ن!

(۱۵۵)

ئەو دەمه‌ی داوای شتیک له‌که‌سیک ده‌که‌یت و،

ده‌لیت: باشه، به‌سه‌ر چاوم!

زۆر دل‌خۆش‌ده‌بیت.

خه‌یال بکه‌ خودای گه‌وره‌ ده‌فه‌رمویت:

﴿فَأَنْتَكَ بِأَعْيُنِنَا﴾

واته: تۆ له‌ژێر چاودێری ئیمه‌دایت!

(۱۵۶)

پیی وت ئه‌م هه‌موو دنیاییه‌ت له‌کوی بوو؟

هیمای بۆ ئاسمان کرد و پیکه‌نی.....

(۱۵۷)

موسای شیرەخۆرە، لەوپەری لاوازیدابوو، نەخنکا!
فیرەون لەوپەری توانایدابوو، لە نیلدا خنکا.
کارەکانت ڕادەستی خودا بکە و،
ئارام بە.
تەنھا ئەو دیتە ڕیت کە بۆت نووسراوە.

(۱۵۸)

که له تیک خورما له ئاگر دوورمان دەخاتەوه،
به خشینیش توورپهیبی خودا خامۆش دهکات،
پۆژوو ههفتا پاییز له ئاگر دوورمان دهخاتەوه،
دهستنوێژ دهبیته هۆی سرینه وهی تاوانه کانمان،
چاکه یه کیش یهک به ده زیاتره،
بۆچی باوه پمان وایه به ههشت هینده دووره؟

(۱۵۹)

له دواى ئەوهی هه موو قورئانی پیرۆزم له بهر کرد،
دلنیا بووم له وهی ئیدی ده توانم هه موو شتیک ئەنجام بدهم و،
سه رکه وتووش بم تیندا،
چونکه توانیم مه زنترین کار ئەنجام بدهم!

(۱۶۰)

په‌روه‌رینه،

وام لی بکه چاوه‌رپیی شتیک نه‌که م که نایه‌ت و،
دلّم وابه‌سته‌ی شتیک نه‌بیّت که هیی من نییه.

(۱۶۱)

﴿سَيَجْعَلُ اللَّهُ بَعْدَ عُسْرٍ يُسْرًا﴾

له‌دوای هه‌موو پوژه سه‌خته‌کان،
پوژانیک چاوه‌رپیتن پرن له ئاسووده‌یی و به‌خته‌وه‌ری،
ژیانت پر ده‌که‌ن له کامه‌رانی.
ئه‌مه به‌لیننی خودایه.

(۱۶۲)

خودای گه‌وره ده‌فه‌رمویت: ﴿أَجِيبْ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ﴾

پیتی یائی (دعانی) سراوه‌ته‌وه، له ده‌می‌کدا هیچ هۆکارێکی نه‌حویی نییه
بۆ سپرینه‌وه‌ی لی‌رده‌دا، هه‌ندی له موفه‌سیره‌کان و توویانه:
وه‌لامدانه‌وه‌که هه‌نده خیرایه پیتی کۆتایی وشه‌که سراوه‌ته‌وه!

له به‌رانبه‌ردا، له ئایه‌تی ﴿قَالَ إِنَّمَا أَشْكُوا بَثِّي وَحُزْنِي إِلَى اللَّهِ﴾

وشه‌ی (أشكوا) ئه‌لیف له‌دوای واوه هاتوو، له ده‌می‌کدا ری‌ساکان
ری‌گه‌ناده‌ن به نووسینی ئه‌لیف لی‌رده‌دا، موفه‌سیره‌کان را‌قه‌یه‌کی
نازداریان کردوو و توویانه: سکا‌لا‌که‌ی هه‌نده گه‌وره بووه، سه‌ری
کی‌شاوه بۆ ئه‌وه‌ی له وشه‌که زیاد بکریت!

(۱۶۳)

گەر ستمت لى كراوه، له پيش تۆدا ستم له يوسف كراوه!
گەر ههژاريت، له پيش تۆدا عيسا ههژار كهوتوه!
گەر شاربهدهر كراويت، له پيش تۆدا موحهممهد شاربهدهر كراوه!
گەر منداله كهت خراپه، له پيش تۆدا نوح مندالى خراپى ههبووه!
گەر باوكى خراپت ههيه، له پيش تۆدا باوكى ئىبراهيم خراپ بووه!
گەر خيزانت لاساره، له پيش تۆدا خيزانى لوط لاسار بووه!
گەر ميژده كهت خراپه كاره، له پيش تۆدا ميژدى ئاسيا خراپه كار بووه!
له پيش تۆدا خودا ئه مانه ي تاكيكر دوه ته وه،
بۆ ئه وه ي بزانيت دونيا شويني تاكيكر دهنه وه يه و،
له پۆژى دواييدا هه مووان تاك تاك ده چنه وه به رده م خودا،
مه هيله هيج كه سينك له نيوان خۆت و خودادا بوه ستيت!

(۱۶۴)

﴿وَإِذَا مَرَضْتُ فَبِهِ يَشْفِينِ﴾

خودا شیفابه‌خشه،

به‌بئی هۆکار شیفات ده‌دات،

به‌لاوازترین هۆکار شیفات ده‌دات،

به‌نامۆترین هۆکار شیفات ده‌دات،

به‌شتیک شیفات ده‌دات که به‌هۆکاری نازانیت،

به‌بئی هۆکار شیفات ده‌دات!

(١٦٥)

ئەو دەمه‌ی هه‌ستت کرد ژیانته‌ له‌ مه‌ترسیدایه‌،
یان نه‌خۆشی هه‌ره‌شه‌ له‌ ته‌ندروستیت ده‌کات،
یان سه‌روه‌ته‌که‌ته‌ نزیکه‌ له‌ له‌ده‌ستدان،
یان نزیکه‌ خۆت له‌ده‌ست بده‌یت و وێڵ و گومرا بیت،
ئەوا پێویستت به‌وه‌یه‌ بزانیته‌ یه‌کیک له‌ ناوه‌کانی خودا (الحفیظ)ه‌،
پێویسته‌ له‌سه‌رت ئیمانته‌ به‌و ناوه‌ مه‌زنه‌ نوێ بکه‌یته‌وه‌،
ئێستا کاتیکی گونجاوه‌ بۆ ئەوه‌ی له‌و ناوه‌ رابمینیته‌ و،
بیری لێ بکه‌یته‌وه‌.

(۱۶۶)

ئەو دەمه‌ی خودا ویستی یوسف له زیندان ده‌ربکات،
دیواری زیندانه‌که‌ی نه‌پووخان،
فه‌رمانی نه‌کرد فریشته‌یه‌ک ڕووحی سته‌مکاره‌کان بکیشیت،
فه‌رمانی نه‌کرد هه‌وره‌بروسکه قوفله‌که بکاته‌وه،
ته‌نها وایکرد پاشا خه‌ونیک ببینیت،
ببیته هۆکاریکی شاراوه و، یوسف سوودی لی وهربگریت و،
له زیندان ڕزگاری بیت!

(۱۶۷)

ئەو دەمه‌ی خدا ده‌یه‌وئیت بزانیته،
خودا له‌سه‌رووی عه‌رشه‌وه‌یه،
به‌هه‌مان شیوه ده‌یه‌وئیت بزانیته،
که له‌شاده‌ماری دلت نزیکتره لیته‌وه!
﴿وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ﴾

خودا

بیسه‌ری گفته‌کانتته،
بینه‌ری ره‌فتاره‌کانتته و،
هیچ شتی‌کیشی لی شاراوه نییه!

(۱۶۸)

﴿فَتَلَقَّى آدَمُ مِنْ رَبِّهِ كَلِمَاتٍ فَتَابَ عَلَيْهِ إِنَّهُ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ﴾

واته: ئینجا ئاده‌م چه‌ند وته‌یه‌کی له په‌روه‌ردگاریه‌وه وه‌رگرت، ئه‌ویش
لینی گیرا کرد، به‌راستی هه‌ر ئه‌و گیراکه‌ری میهره‌بانه.

ته‌نانه‌ت له‌دوای ئه‌نجامدانی تاوانیش،

به‌خششی خودات لێ نابریت.

له‌دوای تاوان،

له‌ناخته‌وه گویت له‌ده‌نگی ته‌وبه‌ ده‌بی‌ت!

(۱۶۹)

ئەو دەمه‌ی ده‌سته‌وسانی له‌ باسکردنی خه‌مه‌کانت،
نازانیت چۆن نار‌ه‌حه‌تییه‌کانت باس بکه‌یت،
ئەوا بلی،

﴿رَبَّنَا إِنَّكَ تَعْلَمُ مَا نُخْفِي وَمَا نُعْلِنُ﴾

په‌روه‌ردگارا، به‌راستی تۆ ده‌زانی به‌ هه‌رچی ده‌یشارینه‌وه و هه‌رچی
ده‌ری ده‌برین!

(۱۷۰)

گه‌ر به‌نده وتی: ﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾

خودا ده‌فه‌رمویت: به‌نده‌که‌م سوپاس و ستایشی کردم.
ده‌زانیت چه‌ندئ سوپاسی که‌سه‌کان ده‌که‌ین،
به‌لام نه‌ هه‌ستی پێ ده‌که‌ن، نه‌ پێزانینیان هه‌یه‌ بۆی،
هه‌ر بۆیه‌ قال به‌ به‌ سوپاس و ستایشکردنی خوداوه!

(۱۷۱)

﴿أَنْتَى مَسْنَى الضُّرِّ وَأَنْتِ أَرْحَمُ الرَّحِمِينَ﴾

واته: به‌پراستی دووچارى زیان و ئازار و نه‌خۆشى بوومه،
تۆش میهره‌بانترینی میهره‌بانانیت.

ئه‌و دهمه‌ی له‌ قولایی نار‌ه‌ه‌تى و ئازاردایت،

ئه‌و دهمه‌ی ژیان له‌سه‌رت قورس بووه،

ئایا ده‌توانیت به‌ ته‌واوی یه‌قینه‌وه‌ بلیی،

په‌روه‌رینم میهره‌بانترینی میهره‌بانانه!

گه‌ر به‌و شیوه‌ بیت،

مژده‌ت لی بیت به‌وه‌ی خودا به‌م نزیکانه‌ ده‌رووت لی ده‌کاته‌وه!

(۱۷۲)

﴿وَوَظَّنُوا أَنْ لَّا مَلْجَأَ مِنَ اللَّهِ إِلَّا إِلَيْهِ﴾

واته: زانییان هیچ په‌ناگه‌یه‌ک نییه له سزای خوا، مه‌گه‌ر په‌نای خوی.

له‌وه‌یه بیزاربیت هینده باسی خه‌مه‌کانت بۆ هاو‌پیکانت کردبیت،

له‌وه‌یه په‌یت به‌وه بردبیت، که هیچیان بۆ ناکرئ بۆت.

ئیس‌تا کاتی ئه‌وه‌یه خه‌مه‌کانت بۆ خودا باس بکه‌یت،

کاتی ئه‌وه‌یه په‌نا ببه‌یته تاکه په‌ناگه‌ت،

کاتی ئه‌وه‌یه دوعا بکه‌یت!

(۱۷۳)

﴿فَدَعَا رَبَّهُ أَنِّي مَغْلُوبٌ فَأَنْتَصِرْ﴾

نوح هاواری کرده په‌روه‌ردگاری و وتی:
به‌راستی بیده‌سه‌لاتم ده‌ی تو یارمه‌تیم بده.

له‌وه‌یه چاره‌سه‌ری گرفته‌کانت،
به مه‌حال و دوور و سه‌خت بزانیته،
به‌لام له‌حه‌قیقه‌تدا ته‌نهما دوعاکردن له‌نیوانتاندایه!

(۱۷۴)

گومانی باش به حاجیانی مالی خودا ده‌به‌ن،
داوای دوعای خیریان لی ده‌که‌ن،
به‌خته‌وه‌ری بۆ ئه‌و که‌سه‌ی،
گومانی باش به خودای حاجییان ده‌بات و، داوا له‌و ده‌کات!

(۱۷۵)

ئەو دەمە‌ی هه‌له‌ به‌ران‌به‌ر که‌سی‌ک ده‌که‌ین،
شه‌رم له‌ بینینی ده‌که‌ین و،
خۆمانی لێ ده‌شارینه‌وه‌.
ئەوه‌ ته‌نها خودایه‌ له‌دوای ئە‌نجامدانی تاوان و هه‌له‌،
به‌ گه‌رانه‌وه‌ت دلخۆشه‌،
دلخۆشه‌ به‌ ته‌وه‌به‌کردنت و،
پیشوازی‌ت لێ ده‌کات.

(۱۷۶)

﴿وَلَا تَأْتِسُوا مِنْ رُوحِ اللَّهِ﴾

واته‌: له‌ سۆزو میهره‌بانی خودا نائۆمید مه‌بن.

خه‌مه‌کانت، به‌ بلاوکردنه‌وه‌ی گه‌شبینی چاره‌ بکه‌،
یه‌عقوب زۆر خه‌مبار بوو،
لێ هه‌ر متمانه‌ی به‌ خودای خۆی هه‌بوو،
باسی به‌هیوابوون و متمانه‌بوونی به‌ خودا ده‌کرد!

(۱۷۷)

﴿وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مَخْرَجًا
وَيَرْزُقْهُ مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ﴾

واته: جا ئه‌وهی له خوا بترسیت و پارێزکار بیت، ئه‌وه خوا ده‌رووی
لێ ده‌کاته‌وه، له شوینی‌که‌وه رزق و رۆزی پێ ده‌به‌خشی‌ت که حسابی
بۆ نه‌کردبیت و خۆی پێی نازانی‌ت.

ته‌قوای خودا، سوودی بۆ دنیا و قیامه‌ت ده‌بیت،
دوورکه‌وتنه‌وه‌ت له هه‌رامکراوه‌کان له‌به‌ر خودا،
هۆکاری‌که بۆ ئه‌وهی خودا ده‌رووی خیرت لێ بکاته‌وه،
له هه‌موو نا‌ره‌حه‌تییه‌ک رزگارت بکات،
دواتر ده‌رگایه‌که له ده‌رگا‌کانی رۆزی،
ته‌قوای خودا بازرگانیه‌که هه‌رگیز زه‌ره‌ر ناکات.

(۱۷۸)

﴿وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ﴾

واته: په‌روه‌ردگارتان فه‌رموویه‌تی: ئیوه هانا و هاوار بۆ من بهینن؛
ئوه من دوعا و نزاتان گیرا ده‌که‌م.

گه‌ر که‌سێک پیت بلن،

هه‌رچیت پیویست بوو به خۆم بلن،

زۆر دلخۆش و بیخه‌م ده‌بیت!

خه‌یال بکه،

په‌روه‌ردگاری جیهانیان فه‌رموویه‌تی،

هه‌رچیت پیویسته به من بلن و،

ته‌نها له‌ ده‌رگای من بده!

(۱۷۹)

﴿قَالَ رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي فَاغْفِرْ لِي فَغَفَرَ لَهُ وَ

إِنَّهُ هُوَ الْعَفُورُ الرَّحِيمُ﴾

واته: ئینجا ده‌سته‌کانی به‌رز کرده‌وه و وتی: په‌روه‌ردگاره، سته‌مم له
خۆم کرد، لیم ببووره و بمبه‌خشه، جا خوای میهره‌بانیش لئی خۆش
بوو، بیگومان ئه‌و زاتیکی لیخۆشبوو و میهره‌بانه.

ته‌وبه‌ی کرد،

ددانی به‌ تاوانه‌که‌یدا دانا،

داوای لیخۆشبوونی کرد،

خوداش لئی خۆشبوو!

که‌واته، ته‌وبه‌ بکه‌ و داوای لیخۆشبوونی لئ بکه،

با ته‌وبه‌که‌ت وه‌ربگریت و لیت خۆش بیت.

(١٨٠)

خەلکی زۆر لەوه بیتواناترن،
زیانیکت پێ بگهیهنن که خودا ویستی لێ نییه!
سوودیکت پێ بگهیهنن که خودا ویستی لێ نییه!
ئەو کهسهی پۆزیی خۆی نادات،
لەوه بیتواناتره پۆزیی تو بدات.
ئەوهی ژيانى خۆی بهدهست نییه،
لەوه بیتواناتره داواى ژيانى لێ بکهیت.
هەر بۆیه دلت وابهسته بکه به خوداوه!

(۱۸۱)

﴿وَإِذْ يَرْفَعُ إِبْرَاهِيمُ الْقَوَاعِدَ مِنَ الْبَيْتِ وَإِسْمَاعِيلُ﴾

رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّا إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿﴾

به یاد بهینن ئەو دەمه‌ی ئیبراهیم پایه‌کانی که‌عه‌ی به‌رز ده‌کرده‌وه له‌گه‌ل ئیسماعیلدا، ده‌یانوت: په‌روه‌ردگارا، ئەم کاره‌مان لێ وه‌ربگره و له‌ ریزی چاکه‌کانماندا تۆماری بکه، چونکه به‌راستی تۆ خواجه‌کی زۆر بیسه‌ر و زانایت.

ئەو دەمه‌ی له‌ کاری خێردا پۆچوویت،

نزا بکه،

ساتی وه‌لامدانه‌وه‌یه.

(۱۸۲)

﴿لَا تَخَفْ وَلَا تَحْزَنْ إِنَّا مُنْجُونَ﴾

واته: مه‌ترسه و غه‌مت نه‌بیته بیگومان ئی‌مه رزگارت ده‌که‌ین.

خودا خۆ‌پراگرییه‌که‌ت ده‌بینیت،

دل‌شکاوی و خه‌مبارییه‌که‌ت ده‌بینیت،

ده‌بینیت له‌پیناوی ئه‌ودا خۆ‌پراگربوویت،

مه‌ترسه،

خه‌مبار مه‌به،

خودای گه‌وره رزگارت ده‌کات!

(۱۸۳)

﴿وَكَذَلِكَ مَكَّنَّا لِيُوسُفَ فِي الْأَرْضِ﴾

واتە: ئا بەو شیۆەیه دەسەلاتمان دا بە یوسف و، جیگیر و پایەدارمان کرد لە خاکی میسردا.

خودای گەورە پیتت رادەگەیه نیتت کە،
بە پیتی سەرەتاکان بریار لە سەر هیچ شتیکی نە دەیت،
چونکە کۆتایی سەر بوردەیه کی ترە،
خۆراگری جوانترین عاقیبەتی هەیه.

ئەو دەمەی یوسف ئارامی گرت،
لە بوختان بۆکردن و ژێردەستەییەو،
هەموو میسری بۆ کەوی بوو،
بوو بە عەزیزی میسرا!

(۱۸۴)

﴿وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مَخْرَجًا
وَيَرْزُقْهُ مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ﴾

واته: جا ئه‌وه‌ی له خوا بترسیت و پارێزکار بیت، ئه‌وه خوا ده‌رووی
له ده‌کاته‌وه، له شوینی‌که‌وه رزق و رۆزی پێ ده‌به‌خشی‌ت که حسابی
بۆ نه‌کردی‌ت و خۆی پێی نازانی‌ت.

گومان‌ت وایه،

ئه‌و ده‌مه‌ی له ترسی خودا خۆت ده‌گریته‌وه له چه‌رامکراوه‌کان،

خودا وازت له ده‌هینی‌ت؟

باش بزانه،

خودا خۆی په‌یمانی پێ داو‌یت که،

ده‌رگای رۆزی و خیرت بۆ ده‌کاته‌وه که خۆت چاوه‌ریت نه‌کردووه.

متمان‌ه‌ت به خودای خۆت هه‌بی‌ت.

(۱۸۵)

﴿قَالَ رَبِّ السِّجْنُ أَحَبُّ إِلَيَّ مِمَّا يَدْعُونَنِي إِلَيْهِ﴾

یوسف وتی: په‌روه‌ردگارم من زیندانه‌م له‌لا خۆشه‌ویستت‌ره له‌وه‌ی که
ئ‌ه‌وان بانگم ده‌که‌ن بۆی.

به‌لاکانی دنیا سانا ده‌بنه‌وه،

ئ‌ه‌و ده‌مه‌ی زیان له‌دینه‌که‌ت ناده‌ن.

ئ‌ه‌وه‌ه‌ه‌لب‌زیره‌ که‌دینه‌که‌ت ده‌پاریزیت،

ه‌ه‌رچه‌نده‌ ئازاریشت ده‌دات،

چونکه‌ دنیا به‌خودا،

خۆت و دینه‌که‌ت ده‌پاریزیت.

(۱۸۶)

ئایا که‌سیک هه‌یه له‌سه‌ر ئەم زه‌وویه‌دا،

فه‌رمانت پێ بکات،

ته‌نها پشت به‌و ببه‌ستیت؟

ته‌نها داوا له‌و بکه‌یت؟

ته‌نها په‌نا بۆ ئەو ببه‌یت؟

هیچ که‌سیکی وه‌ها بوونی نییه،

چونکه‌ مرۆقه‌کان ناتوانن له‌ هه‌موو شتیکی بته‌پاریزن،

ئێوه ته‌نها خودایه هه‌موو ئەوانه‌ت بۆ ده‌کات.

بیرت بیته: ﴿وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ مُّقْتَدِرًا﴾

خودا، توانا و ده‌سه‌لاتی به‌سه‌ر هه‌موو شتیکی‌دا هه‌یه!

(۱۸۷)

﴿سَنَسْتَدْرِجُهُم مِّنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُونَ﴾

واته: ورده ورده به‌رهو تیاچوون ده‌یانبه‌ین له کات و شوینیکدا که ئه‌وان هه‌ستی پیناکه‌ن و نایزانن.

سوفیانی سه‌وری ده‌فه‌رمویت:

هه‌ر کاتیک خراپه‌یه‌ک ده‌که‌ن،

خودا نیعمه‌تی تریان پێ ده‌به‌خشیت و،

له‌ بیریان ده‌باته‌وه داوای لیخۆشبوون بکه‌ن.

ئه‌و ده‌مه‌ی له‌سه‌ر تاوان به‌رده‌وام بوویت،

نیعمه‌تیش ده‌رژا به‌سه‌رتدا و،

دل و زارت داوای لیخۆشبوونیان نه‌ده‌زانی،

بزانه‌ به‌ره‌ به‌ره‌ له‌ناوچوون ده‌چیت،

بگه‌رێوه‌ بۆ لای خودا و داوای لیخۆشبوونی لێ بکه‌.

(۱۸۸)

﴿وَجَاءَتْ سَيَّارَةٌ فَأَرْسَلُوا وَارِدَهُمْ فَأَدْلَى دَلْوَهُ قَالَ يَبُشْرَىٰ هَذَا غُلَامٌ﴾^ج
ئەوسا کاروانیک هات و ئاوهینه‌ره‌که‌یان نارد ئاو بهینیت، ئەویش
چووہ سەر بیرەکه و سه‌تله‌که‌ی داهێشته ناو بیرەکه‌وه، کاتیک هینایه
سه‌ره‌وه له جیاتی ئاو یوسف هاته دهره‌وه، کاتیک کابرا بینی، وتی:
خه‌لکینه مژده بیت ئەمه لاییکه!

ئەو دهمه‌ی خودا دهبه‌ویت پزگارت بکات،
پنویستییه‌ک له دهروونی هه‌ندی که‌سدا دروست ده‌کات،
بۆ ئەوه‌ی له ساری نارپه‌حه‌تی و خه‌فه‌ت پزگارت بکه‌ن.

(۱۸۹)

﴿وَأَصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ فَإِنَّكَ بِأَعْيُنِنَا﴾

واته: خوگر به له‌به‌رانبه‌ر به‌جیه‌ینانی فه‌رمانی په‌روه‌ردگار ته‌وه،
دلنیا به که تو له‌ژیر چاودیری ئیمه‌دایت.

مروڤ تپروانینه‌کانی کورتمه‌ودان،

ته‌ن‌ها به‌شیکی دیمه‌نه‌که ده‌بینیت،

ته‌ن‌ها ئه‌وه ده‌بینیت که له‌پیش چاویه‌تی،

نازانیت له‌ودیو کیلگه وشکه‌که‌یه‌وه،

باخ و باخات و به‌ه‌شت هه‌یه،

نیعمه‌تی نه‌بر‌اوه هه‌یه،

که ته‌ن‌ها ئارام‌گران پئی ده‌گه‌ن!

(۱۹۰)

﴿وَتَوَلَّىٰ عَنْهُمْ وَقَالَ يَا سَعْدِي عَلَىٰ يُوسُفَ﴾

واته: ئەوسا چوووه که ناریکه‌وه و به‌دهم هه‌ناسه‌ی سارد و ئەسرینه‌وه
وتی: ئەه‌ی داخه‌م بۆ یوسفی نازدار، له‌ دلم‌ ده‌رناچیت یوسفی جوان
خاس و خواناسم.

ته‌نها خودا ئەندازه‌ی خه‌مه‌کانت ده‌زانیت،

ته‌نها خودا ده‌زانیت چه‌ندی ماندووی،

چه‌ندی شکاویت!

هه‌موو ئەوانه‌ جه‌م بکه‌ و،

له‌به‌رده‌م په‌روه‌ردگار‌تدا دایانبنی.

ته‌نها ئەو زاته‌ ده‌توانیت خه‌مه‌کانت نه‌هیلیت،

دلت ساریژ بکات و،

به‌ ئازیزانت شادت بکاته‌وه.

(۱۹۱)

ئەو دەمەی خەم و گرفت لەسەر دالت کە لەکە دەبن،
دەبینیت توانای هیچ کاریکت نییه،
له خەلکی دووربکەوه،
تەنها و تەنها لەگەڵ خودا به،
خوداش هەموو شتیکت بۆ باش دەکات!

(۱۹۲)

له وەیه هەر لهو ساتەى دوعات کرد،
خودا وهلامی دابیتەوه،
بهلام هۆکارهکانت بۆ ئاسان دەکات.
ئارام به!

(۱۹۳)

بەردەوام بە خۆت بلی،
بەلکوو بەم کارەم بچمە بەهەشتەو،
بەلکوو بەم لیووردنە بچمە بەهەشتەو،
بەلکوو.....
لەگەل پووداوهکانی ژیانندا بە جۆریک مامەلە بکە،
کە لە خودا نزیکت دەکەنەو،
پاشان دەبیتە هۆی چوونە بەهەشت.

(۱۹۴)

ئاممان نەکەى لە یادی بکەیت،
کە پۆژیک لە پۆژان،
داواى ئەو شتانەت لە خودا دەکرد
کە ئیستا هەتە!

(۱۹۵)

پینش ئەوہى بخەویت،
لەگەل خودادا زۆر قسە بکە،
داواى لیخۆشبوون بکە،
کەمیک گوی بۆ قورئان رادیەر،
دلت لە پیسییهکانی دنیا پاک بکەرەو،
لیپرسیینهوہ لە نەفسی خۆت بکە،
هەولبده هەموو ئەوانە ببووریت کە هەلەیان بەرانبەرت کردووه،
ئێرە شوینی مانەوہ نییە!
دواتر بەهەشتی دلەکانت لە یاد نەچیت،
نوێژی ویترا!

(۱۹۶)

خودا خوۆشى دەویتی،
لەنیوان بەندەکانیدا هەلتەبژیری،
بۆ ئەوێ بچیت بە هانای کەسیکەوه
کە بێتوانایه و تەواو نارەحەت بووه.
دواتر خودا رەحمت پێ دەکات وەک چۆن رەحمت پێ کرد،
ئەو کەسە دەبیتە رەحمت و بەرەکەت بۆ تۆ،
هەر بۆیە کاری خەلکی راپەرینه،
بچۆ بە هانایانەوه،
لەوێهە لەو پەری پێوستیتدا، پێوستت پێ بیت!

(۱۹۷)

ئەم قورئانە چەندى مەزنە!
يەك سوورەت، چەندىن جار دەيخويتىتەو،
هەر جارەو شتىكى نوڧى لىوہ فير دەبيت،
سوودىكى نوڧى لى وەردەگرىت.
ئەم وشانە چۆن ئەم ھەموو گەنجىنە مەزنانەى لەخۆگرتووه!
بە خويندەنەو بە جۆرىك لى دەگەيت!
بە گويگرتن لى بە جۆرىكى تر لى دەگەيت!
بە لەبەركردنى بە جۆرىكى تر لى دەگەيت!
ئەم قورئانە چەندى سەرسورھىنەرە!
ئەو زاتەى دايبەزاندوہ چەندى مەزنە!

(١٩٨)

شەرمکردن لە سووربوونەوه و،
سەرنزمکردنەوه دا نییە.
شەرمکردن ئەوه یە خودا لەسەر کارێک نەتیینیت،
کە لەسەرتى حەرام کردووه.

(١٩٩)

خودا تاقیت دەکاتەوه بە بەلایەک،
ناتوانیت بۆ کەسى باس بکەیت،
کە سیش لە وردەکارییەکانى تى ناگات،
بۆ ئەوهى تەنھا دلت بە خوداوه پەيوەست بىت و،
تەنھا لای ئەو شەکوای حالى خۆت بکەیت.

(۲۰۰)

هاته لام و دهستی کرده سکا لا کردن له حالی خوئی،
گومانی وابوو چاره‌یه کم له لایه بوئی.

پیم وت: نوژی عه‌سر وهره‌وه،

له‌وه‌یه بته‌م بو لای زاتیک ئه‌و کاره‌ی به‌ده‌سته.

که هات، مۆله‌تم لی وهرگرت پیکه‌وه نوژی عه‌سر بکه‌ین،
چووینه مزگه‌وت و نوژه‌که‌مان کرد.

که هاتینه دهره‌وه له مزگه‌وته‌که، مائاوا‌ییم لی کرد!

وتی: ئه‌ی نه‌چین بو لای که‌سه‌که؟

وتم: کی؟؟

وتی: گرفته‌که‌مت له یاد چوو!

وتم: نه‌خیر، به‌لام پیش چهند خوله‌کیک له مالی زاتیک بووین،
هه‌موو شتیکی به‌ده‌سته و، به‌سه‌ر هه‌موو شتیکیدا به‌توانایه.

بوچی داوات له‌و نه‌کرد؟!

تاویک ته‌ماشای کردم، به‌ده‌م گریان‌ه‌وه به‌ره‌و مزگه‌وته‌که رۆیشت و،

له‌به‌رخویه‌وه ده‌یوت، ﴿وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ﴾

واته: به‌جوړیک خودایان نه‌ناسی که شایسته‌ی بیت، قه‌دری خودایان

وه‌ک پیویست نه‌گرت!

(۲۰۱)

- ئەو دەمەى دەروخىت، چى دەكەیت؟
- سوجدە دەبەم و زۆر دەگریم.
- ئایا سوجدەكەت هیچ شكاوپیەكت ساریژ دەكات؟
- لە سوجدەبردنەكەمدا، دلم ئۆقرە دەگریت و،
- باوەرى تەواوم دەبیت كە تەنھا خودا پزگارم دەكات.
- جا نوێژەكەت وەر دەگریت گەر بگریت؟
- نازانم، بەلام هیندە بەسە كە دەرفەتى ئەوەى پیدانم سوجدەى بۆ
- ببەم، لەم دەمانەدا تەنھا ئەوم هەیه.

(۲۰۲)

خودایە،
داوات لى دەكەین برینه كانمان ساریژبەكەیت،
گەرچى شایستەش نین!

(۲۰۳)

لە سوورەتى يوسفدا سى جار باسى (كراس) كراۋە:

لە يەكەمدا ھۆكارى خەفەتە،

لە دوۋەمدا بەلگەى پاكىيە تىيە و،

لە سىيەميشدا مژدەى دلخوشىيە.

ئەۋەى ئىمپۇ ئازارت دەدات،

لەۋەيە سبەينى ھۆكارى دلخوشبوونت بىت!

(۲۰۴)

پوژانیکت بەسەردا تێپەر دەبییت،
کە بە ئەندازەى شاخەکان لەسەرت قوورسن،
نەک بۆ ئەوەى خەمبار بییت،
بەلکوو بۆ ئەوەى نزیک بییتەو.

(۲۰۵)

خودایە دڵم بیزارنەبوو لە دوعاکردن،
بەلام تامەزرۆى وەلامدانەوئەتەو.

(۲۰۶)

هەر ده‌میگ سووره‌تی (طه) ده‌خوینمه‌وه،
له‌خۆم ده‌پرسم: ده‌بیته‌ موسا هه‌ستی چۆن بووبیته،
له‌وه‌ ده‌مه‌ی خودا بانگی کرد و پێی فه‌رموو:
﴿إِنِّي أَنَا اللَّهُ﴾ ئه‌ی موسا من خودام.

"ئه‌ده‌م شه‌رقاوی"

(۲۰۷)

له‌یادی نه‌که‌یت که زۆر بلیته:
"اللهم اهد لي قلبي"
"خودایه هیدایه‌تی دلم بده‌یت"
وه‌للاهی که خودا هیدایه‌تی دلی دایته،
هه‌موو شته‌کانت له‌لا سانا ده‌بیته.

(۲۰۸)

گومان‌ت وایه پیاوچاکان بی تاوانن؟
ئه‌وان،
تاوانه‌کانیان شارده‌وه و ئاشکرایان نه‌کرد،
داوای لی خۆشیوونیان کرد و، به‌رده‌وام نه‌بوون،
ددانیان به‌هه‌له‌ی خۆیاندا ناو، پاساویان نه‌هینتایه‌وه،
له‌دوای ئه‌وه‌ی خراپه‌یان کرد، کاری چاکه‌یان ئه‌نجامدا.

ابن‌القیم

(۲۰۹)

﴿وَجَزَّ لَهُمْ بِمَا صَبَرُوا جَنَّةً وَحَرِيرًا﴾
له‌پاداشتی خۆگری و ئارامگریدا به‌هه‌شت و ئاوریشمی پین به‌خشین.
واز له‌ئارامگرتن مه‌هینه،
هه‌موو شته‌ جوانه‌کان له‌دوای ئارامگرتنیکی جوانه‌وه‌ دیت.

(۲۱۰)

دۆخت ھەرچۆنیک بوو،
گومانی باش بەخودا ببە و گەشبین بە،
نارەحەتیبەکەى ئیستا، بە کۆتا نارەحەتى ژيانت بزانه.
زۆریک لە مروڤه‌کان بەهەمان دۆخی تۆدا تیپه‌ریون،
بەلام ئیستا تەنھا وەک یادگاریبەک باسى دەکەن و،
بۆتە ئەزموونیک که بەهیزتری کردون.

(۲۱۱)

بۆ ئەوهی دەروونت ئارام بیت:
پشت بەخودا ببەستە و کارەکانت تەسلیمی ئەو زاتە بکە.
پازى ببە و بلێ: ئەوهی خودا دەیهینیتە ریم، ئەوه خیری منی تیدایە.
گەشبین بە و بلێ: ئەوهی دیت، لەوهی گوزەشتوه زۆر جوانترە.
خۆت رادەستی خودا بکە و،
بلێ باشتەرین ئەوهیە که خودا بۆمان. دیاری دەکات.

(۲۱۲)

خودا،

باشترین و، جوانترین و، گونجاوترینت بۆ دیاری دەکات،

ئەوه دەهینیتە ریت که بۆ خۆت و ژیانت گونجاوه،

که له وهیه ئەو شتانه له ئیو ئاواته کانی تۆدا نه بن.

هه ربۆیه،

ئەو دەمه ی خولیاى شتیکت ههیه،

کاری ئەو و خۆت رادهستی ئەو زاته بکه که کارساز و کاربه جییه،

دواتر به ئاسوده یی و دلخۆشیه وه ژیانت به ریبکه،

سو پاسگوزاربه له پای ئەو شتانه ی هه ته.

(۲۱۳)

خاترجه م به،

له ژیر چاودیری خودادا ژیانت به رپوه ده چیت،

ئەمه بانگه شه نییه بۆ پشت دانه وه و وازهینان له هۆکاره کان،

به لکوو بۆ ئەوهیه واز له دوودلی بهینیت و ئارام بیت.

(۲۱۴)

شیخ شه‌عراوی ده‌لایت:
دووربکه‌وه له‌وانه‌ی ږقت لیئانه،
موجامه‌له‌ی درۆینه‌ی که‌س مه‌که،
له‌به‌ر شه‌رمکردن ږازی مه‌به،
خودا ئه‌و نه‌فسه‌ی پښ نه‌به‌خشیویت، بۆ ئه‌وه‌ی سزای بده‌یت.

(۲۱۵)

ده‌ستت شل بکه بۆ به‌خشین،
بۆ ئه‌وه‌ی په‌تی نار‌ه‌حه‌تیه‌کان له‌سه‌ر شانته‌ شل بییت،
بزانه پیوستیت بۆ به‌خشین،
زۆر زیاتره له‌و که‌سه‌ی پښی ده‌به‌خشیته!

ابن القیم

(۲۱۶)

لێت دەپرسن جوانی لەکۆی ببینیئەو؟
پێیان بلێ: لەدای ئەو کەسانەى شەرم لە خودا دەکەن.

(۲۱۷)

گەر خودا پێزی لێناوێت بەوێى بێ پێوستیت لە خەلکی،
ناوی خۆت لە لیستی زەنگینەکانی جیهاندا تۆماربکە،
گەرچی خواردنی ئەو پۆژەشت نەبوو!

(۲۱۸)

ئەدەم شەرقاوی دەلیت:
پەنادهگرم بەخودا لەوێى بێ ئومیدبوویم،
بەلام وەللاهی پۆژەکان سەختن.

(۲۱۹)

ئهو دهمه‌ی له ئازاره‌کانمان راده‌میئین،
بۆمان دهرده‌که‌وئیت خراپترین شته‌کان له‌گه‌ل خه‌لکیدا هاتۆته پیمان،
جوانترینه‌کانیش له‌گه‌ل خودادا بووه.
به‌لام به‌رده‌وام له خه‌لکی نزیک ده‌بینه‌وه و له‌خودا دوورده‌که‌وینه‌وه.

له‌لای خه‌لکی به‌دوای چاره‌دا ده‌گه‌رئین و،
له‌بیرمان کردوه دکتۆری حه‌قیقی له ئاسمانه!
له‌لای خه‌لکی به‌دوای رۆزیدا ده‌گه‌رئین و،
له‌بیرمان کردوه رۆزیده‌ر له ئاسمانه!

په‌نا بۆ خه‌لکی ده‌به‌ین و،
له‌بیرمان کردوه پارێزه‌رمان له ئاسمانه!
داوا له خه‌لکی ده‌که‌ین و،
له‌بیرمان کردوه به‌خشه‌ر له ئاسمانه!

هه‌میشه خه‌لکه‌کان شه‌رمه‌زارمان ده‌که‌ن،
چ کاتیک خودا شه‌رمه‌زاری کردوین؟

﴿وَلَسَوْفَ يُعْطِيكَ رَبُّكَ فَتَرْضَى﴾

له ئاینده‌دا په‌روه‌ردگارت ته‌وه‌نده ناز و نيعمه‌تت پي ده‌به‌خشيت،
که زۆر پي رازی ده‌بيت.